Ludas Matyi

VI. évfolyam, 4. szám

1950 január 19

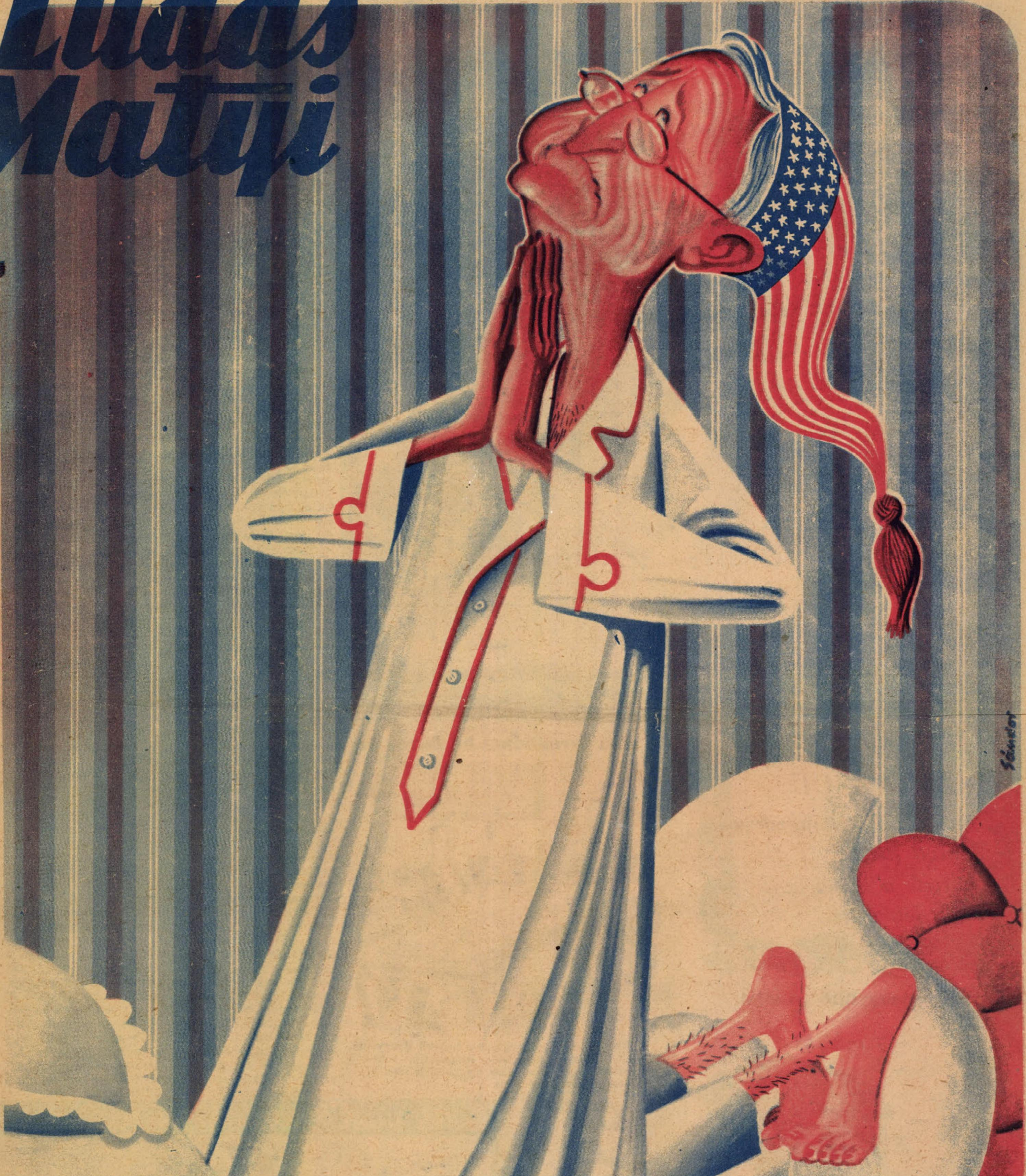

70 fillér

Truman esti imája

— És bocsáss meg Istenkém mindazoknak is, akiket bűnre, gyilkosságra, vérontásra vezettem, vezetek és a jövőben is vezetni fogok!

Teljesen felszabadult a kinai szárazföld

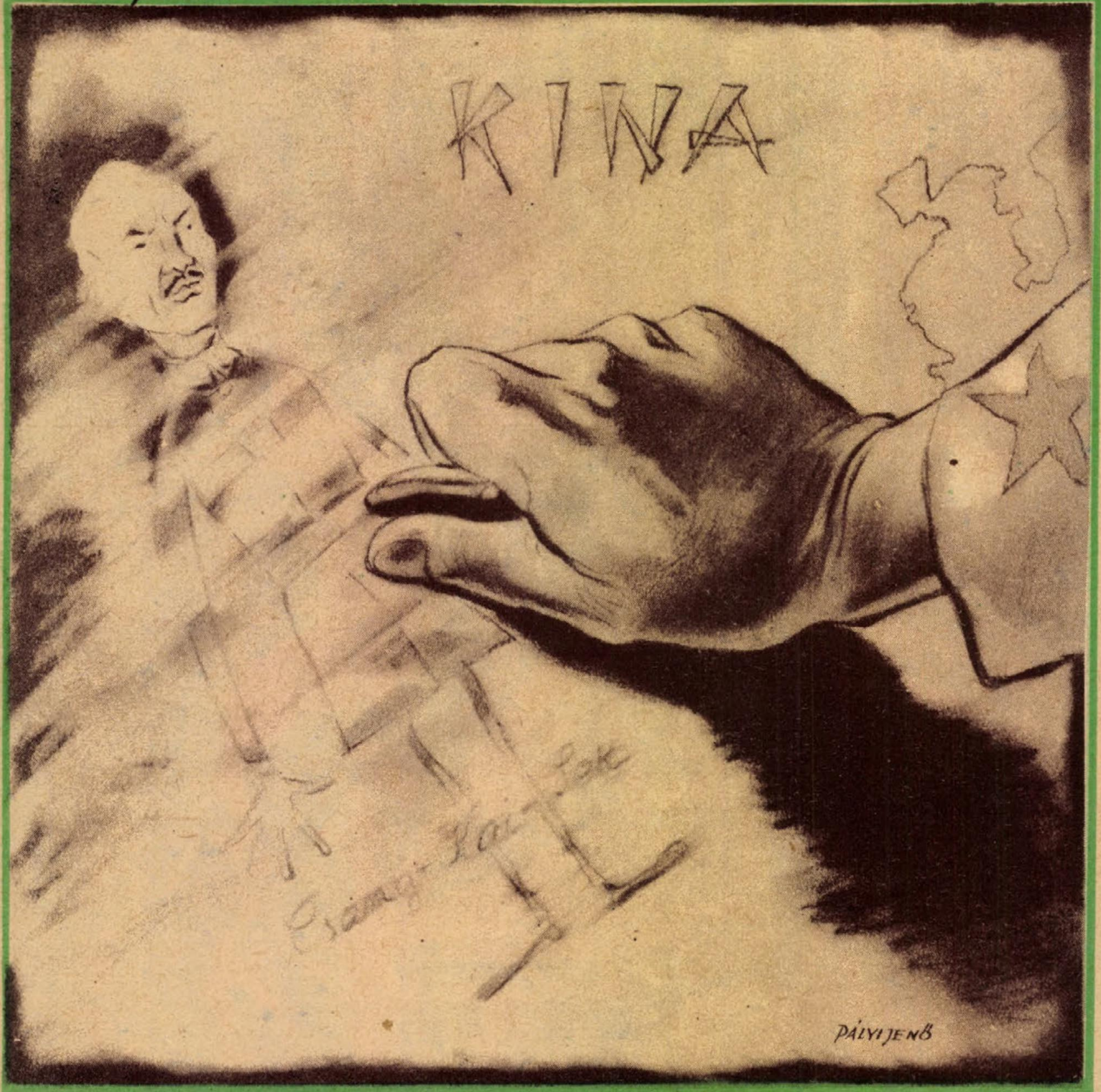

— Miért vág olyan keserves pofát Csangkájsek úr?
— Éppen most távolítanak el Kína térképéről.

Tabi László: Kisértetek

GLEN ROBBINS

Glen Robbins író volt, de annyira volt író, amennyire Glen Robbins. Valójában Gulweisz Róbert néven jött a világra, s tanult mestersége a banktisztviselés volt. A harmincas évek elején azonban csodálatos tehetség tört elő belőle: ráeszmélt arra, hogy régi regényekből csekély fáradsággal újat tud írni. Azonnal kilépett a bankból és írni kezdett.

Minden délután a Phőnix-kávéház ablaka mellett ült Glen Robbins, de csak páros napokon írt. Páratlan napokon olvasott. S amit hétfőn elolvasott, azt kedden megírta. A szereplők neveit megváltoztatta, csakúgy, mint a történet színhelyét, s olykor megcserélte az események sorrendjét is. De semmi kétség: Glen Robbins mégis újat alkotott. Mert G. Robbins nem másolt szószerint. Ehhez lusta lett volna. Saját szavaival mondta el az előző nap elolvasott regényt, s mert a pesti jassznyelvnek tökéletesen birtokában volt, neve mihamarébb fogalom lett a főváros irodalomkedvelő köreiben. Jack London, Edgar Wallace, May Károly, Cooper — valamennyi a Phőnix kávéházban öltözött át G. Robbins stílusába, nem csalás, nem ámítás — mindenki szemeláttára történt a kávéház kirakatában.

Rövidesen az „Őrjítő Regénytár" legnépszerűbb szerzője lett. Kiadója magas havifizetéssel kötötte le munkásságát, de külön tantiemet kapott minden kéziratért. Olyan kereslet volt Glen Robbinsban, hogy az érdemes szerző már alig győzött olvasni. S mert annyi pénze volt, mint soha életében azelőtt, kártyázni kezdett a művészklubban minden éjszaka. Így oszlott meg G. Robbins élete a kártya, az olvasás és az írás között. Háromnégy órát aludt naponta, halhatatlan szellemét cocacolával tartva üzemben. És miközben ez az írózseni, ez a titán az éjszakázástól halottsápadtan, a cocacolától idegroncsként csak írt, írt és egyre írt, a nagyközönség — öregje és fiatalja egyaránt — falta a regényeit és ünnepelte őt. Az irodalombarátok lábujjhegyen lépdeltek el a Phőnix-kávéház ablaka előtt: pszt, Glen Robbins dolgozik!

A lejtőn persze fölfelé sincs megállás. A „7 filléres regénysorozat" kiadója ajánlatot tett G. Robbinsnak, látná el őt is irodalommal. A név kötelez és a pénz kell — mondta G. Robbins s ezentúl kétszerannyit dolgozott. Most már kártyázás közben is olvasott, de még így sem győzte. Két csinos nőt szerződtetett, akik olvastak helyette is. A mester tartalmi kivonatot kapott tőlük s ezen az alapon írt. Két hordár rohangált a városban állandóan G. R. kézirataival, amelyeket oldalankint küldött a nyomdába. Lassankint olyan divatba jött, hogy az irodalombarátok a rikkancsoknál előfizettek műveire, némi felárral biztosítva az elsőbbségi jogot. Boldog volt, aki egy G. Robbins regényt megkaparinthatott, akármilyen gyűrött állapotban is.

Történt egyszer, hogy a Mester minden pénzét otthagyta a bakkasztalon. Másnap tehát fogta egy régi és már megjelent regényének kéziratát és elvitte az „Eszményi regénytár" kiadójának. A kiadó sírva köszönte meg jóságát és mesés árat fizetett a kéziratért, nem is sejtve, hogy a „Halottak szigete" című mű, amelyet megvásárolt, szószról szószra egyezik a „Dr. Nicholson két halála" című művel, amely az „Őrjítő Regénytár" sorozatában jelent meg két évvel előbb. A regényt megjelentette s két nappal utóbb levelet kapott az „Őrjítő Regénytár" kiadójától, hogy fizessen 3000 pengő kártérítést a nyilvánvaló plágiumért. Az „Őrjítő Regénytár" megbízottja fel is vette a 3000 pengőt, annak rendje és módja szerint.

Csak hetek mulva derült ki, hogy maga a Mester írt levelet az „Őrjítő Regénytár" nevében, annak tudta nélkül s őmaga vette fel a kártérítést is, szép bizonyságát adva ezzel annak, hogy a hivatott ponyvaíró akkor is tud szélhámoskodni, ha történetesen nincs töltőtoll a kezében.

EMINESCU

Száz év! Igy hangzik a
Század itélete:
Szerette a népét,
Örök lett élete.

Ide nem furakodhat be Zsíros úr!

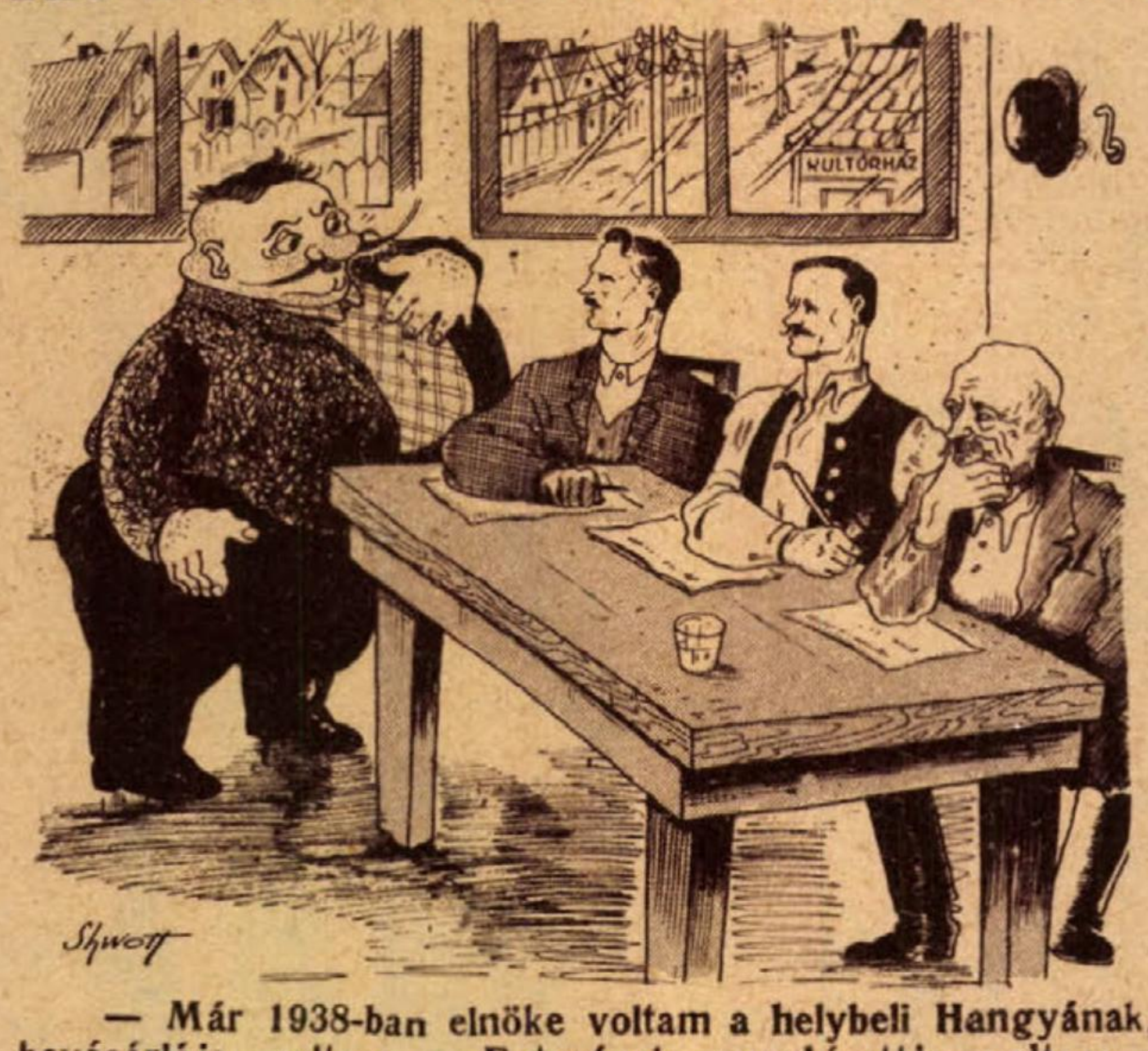

— Már 1938-ban elnöke voltam a helybeli Hangyának, bevásárlója voltam a Futurának, megbizottja voltam a Baross Szövetségnek, valami csak maguknál is lehetek!
— Hogyne. Elrettentő példa.

Egy éremgyüjtő gondjai

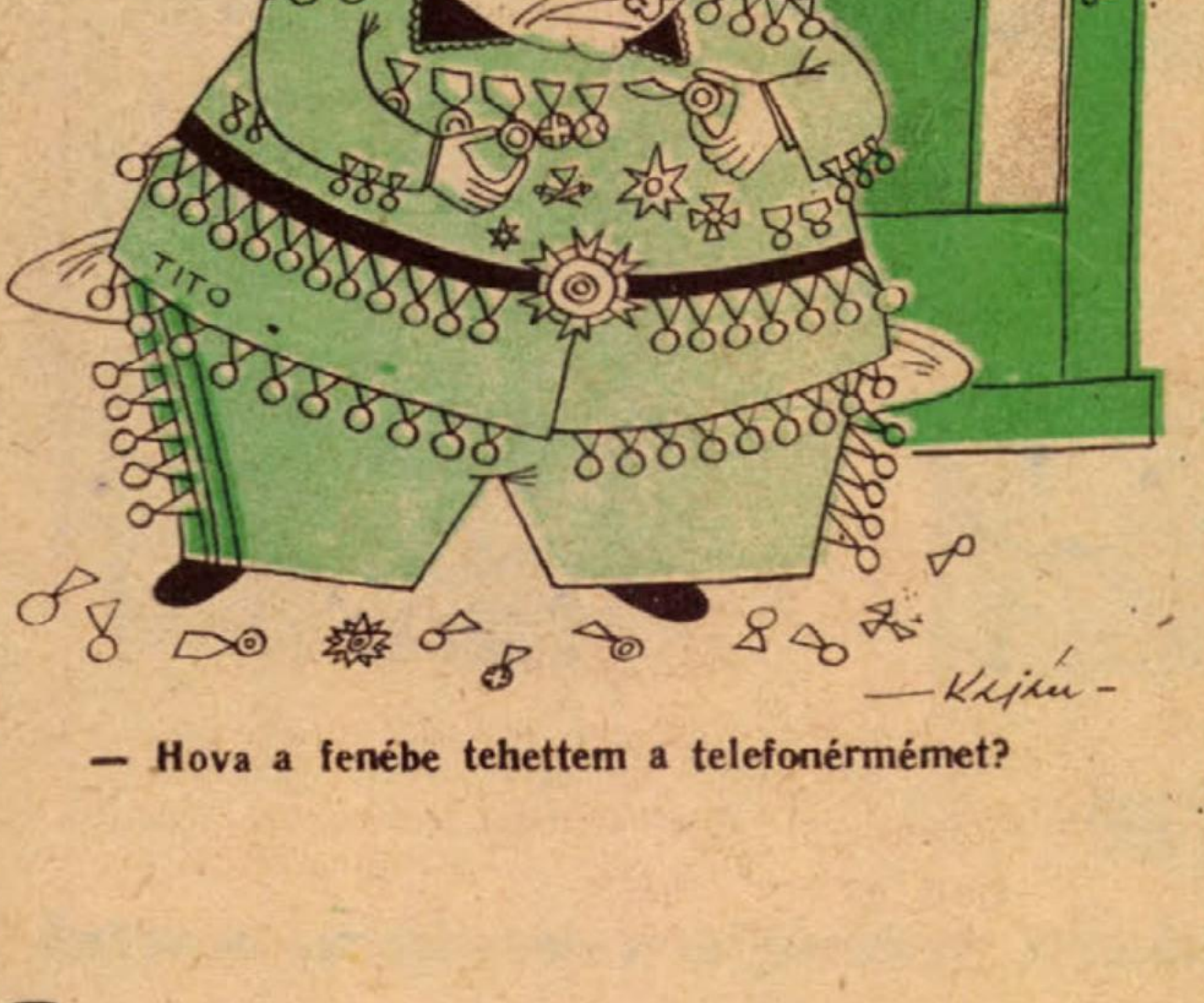

— Hova a fenébe tehettem a telefonérmémet?

A 7 legbárgyúbb vicce

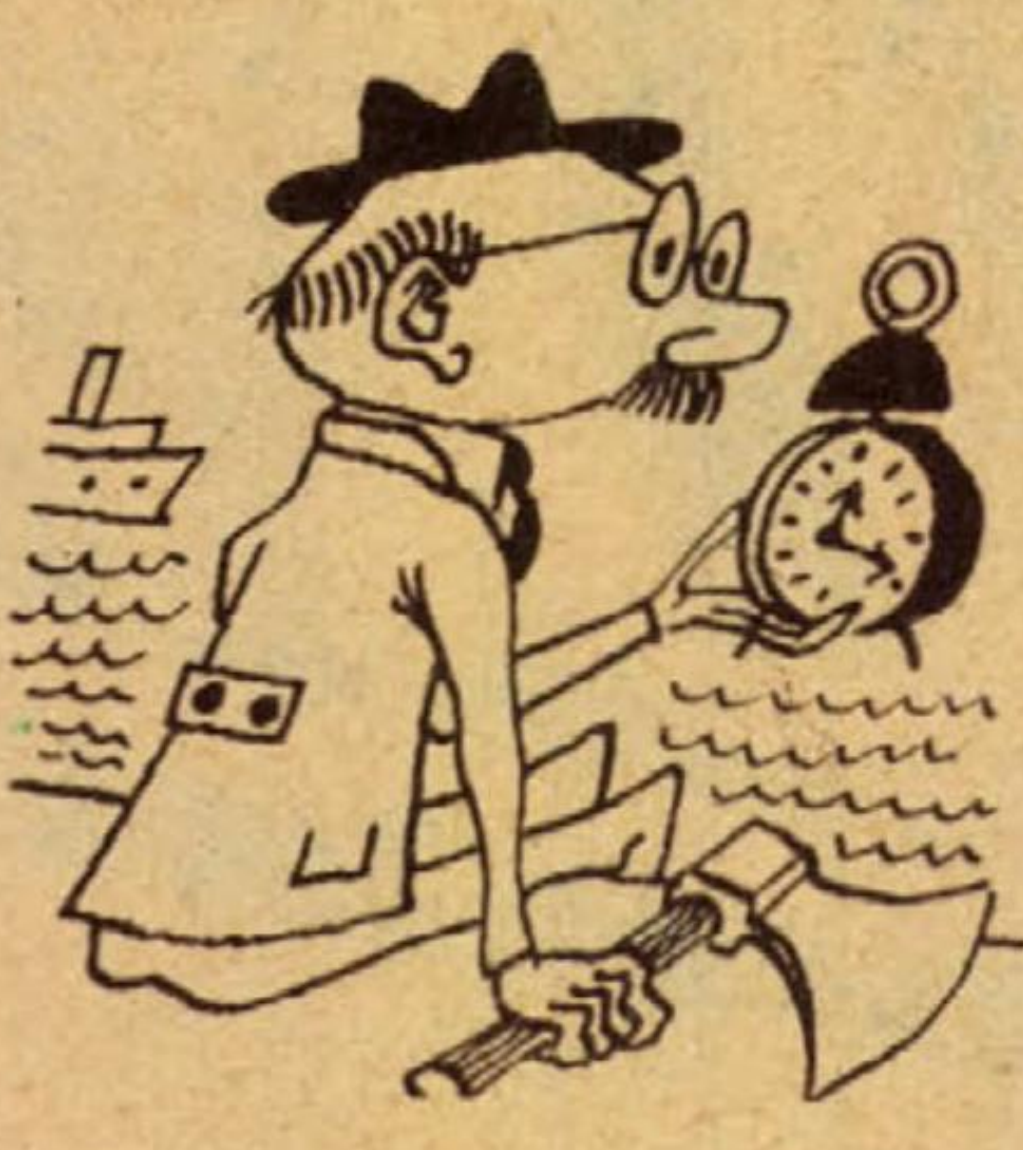

Gugyerák kint ül a Dunaparton. Mellette egy vekkeróra, kezében egy nagy kalapács és türelmesen vár. Csakhamar nagy csoportosulás támad körülötte.

— Mit csinál itt? — kérdi az egyik néző.

— Halászok.

— Hogyan?

— Ha jön egy kíváncsi hal és meg akarja nézni, hány óra, akkor rácsapok a fejére ezzel a kalapáccsal.

Csak műjég hozható forgalomba

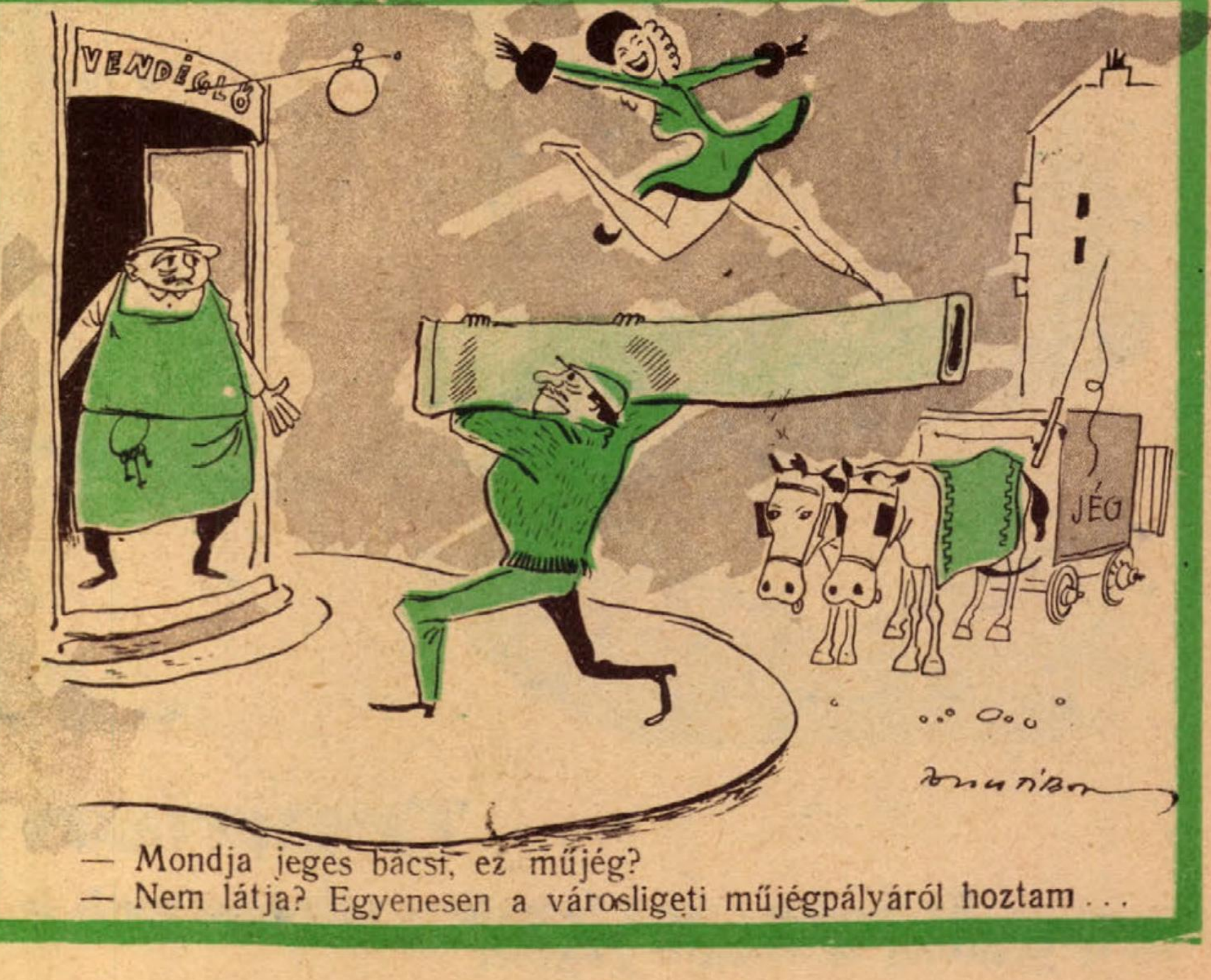

— Mondja jeges bácsi, ez műjég?
— Nem látja? Egyenesen a városligeti műjégpályáról hoztam ...

Itt a pehelykönnyű kerékpár

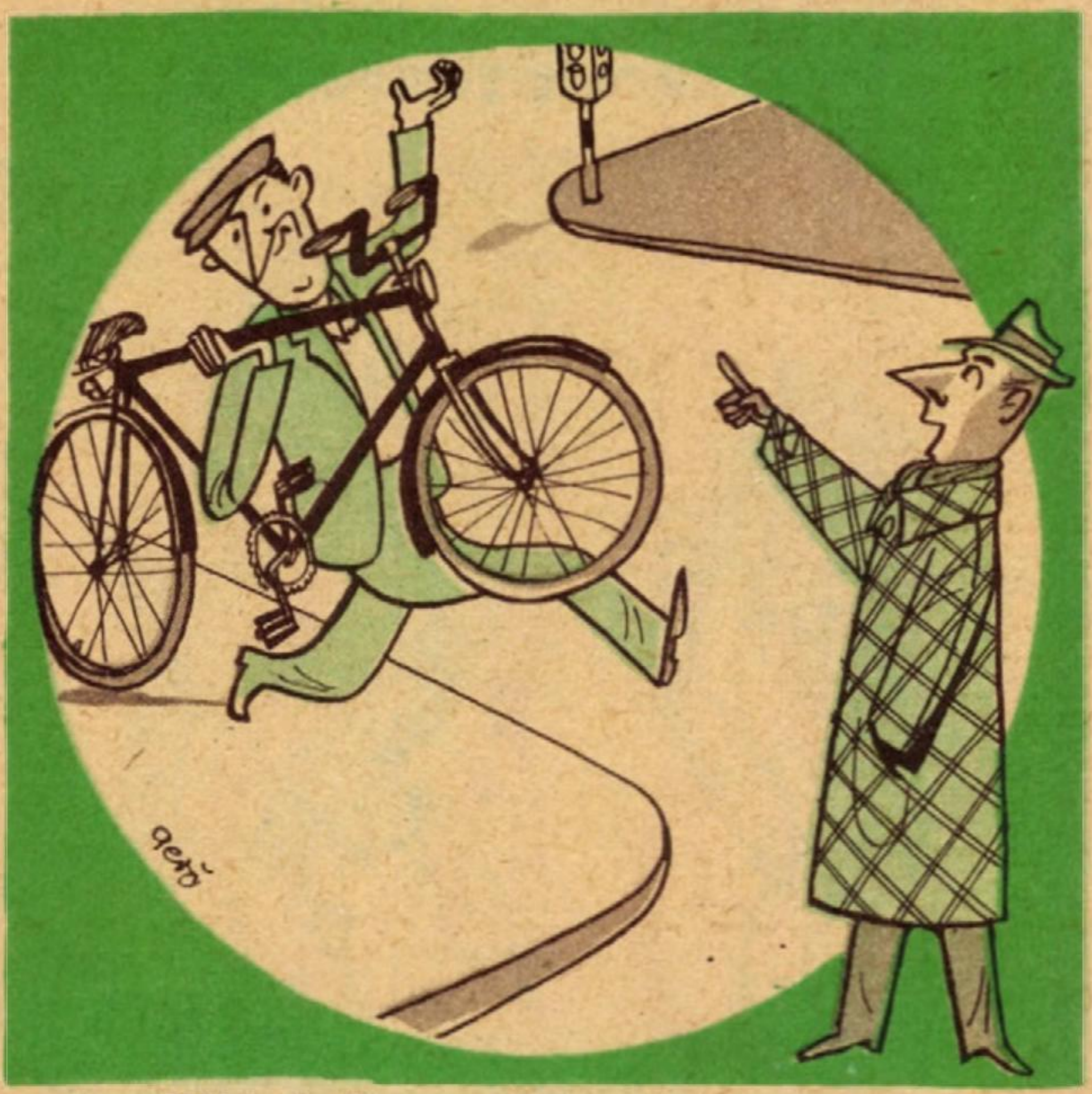

— Miért cipeli azt a kerékpárt?
— Mert még vinni is élvezet.

ESIK a HÓ

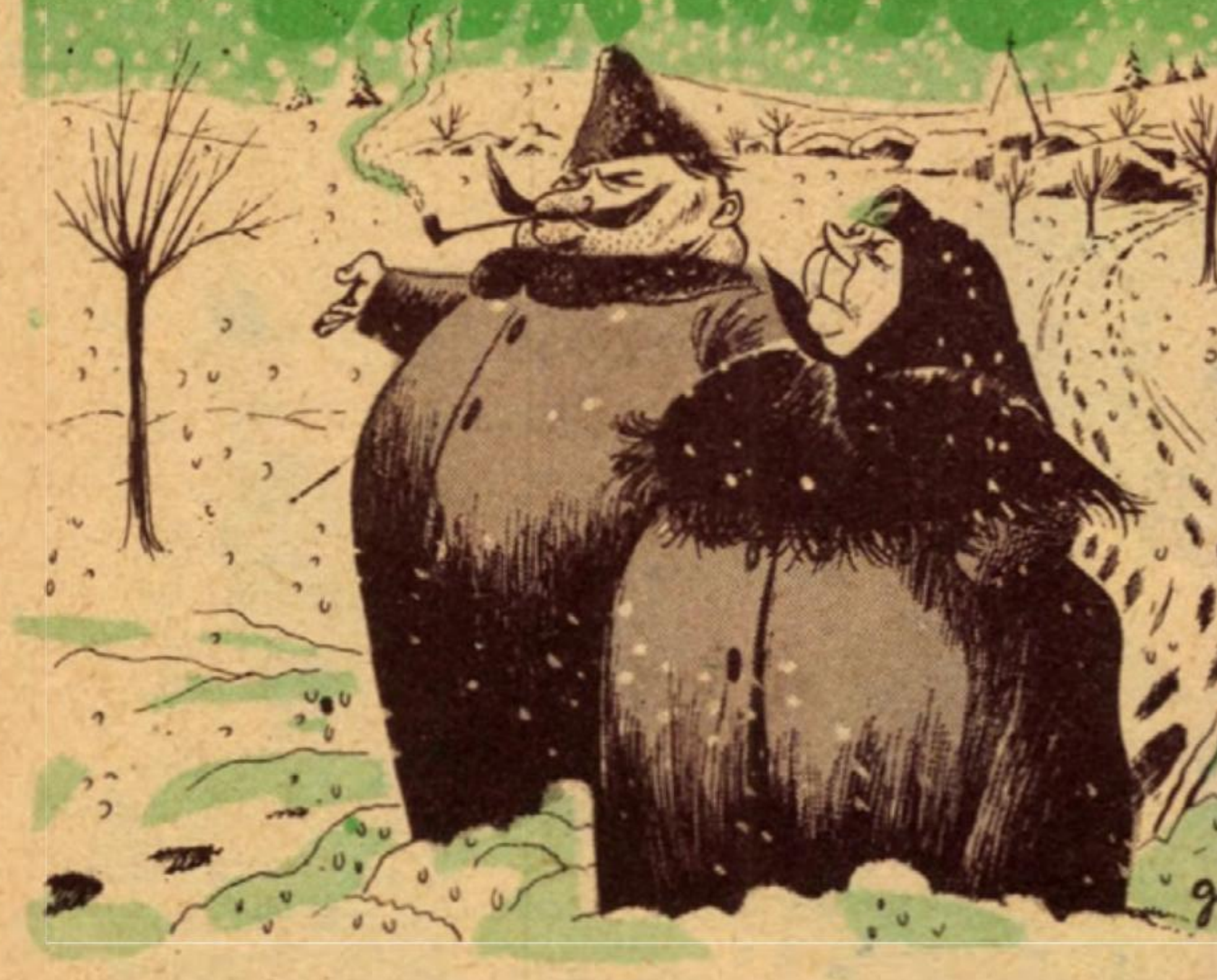

A kulák: Látod anyjuk, ezt az időt szeretem! Nem látni hogy minden földet felszántottak . . .

PÉLDÁZAT

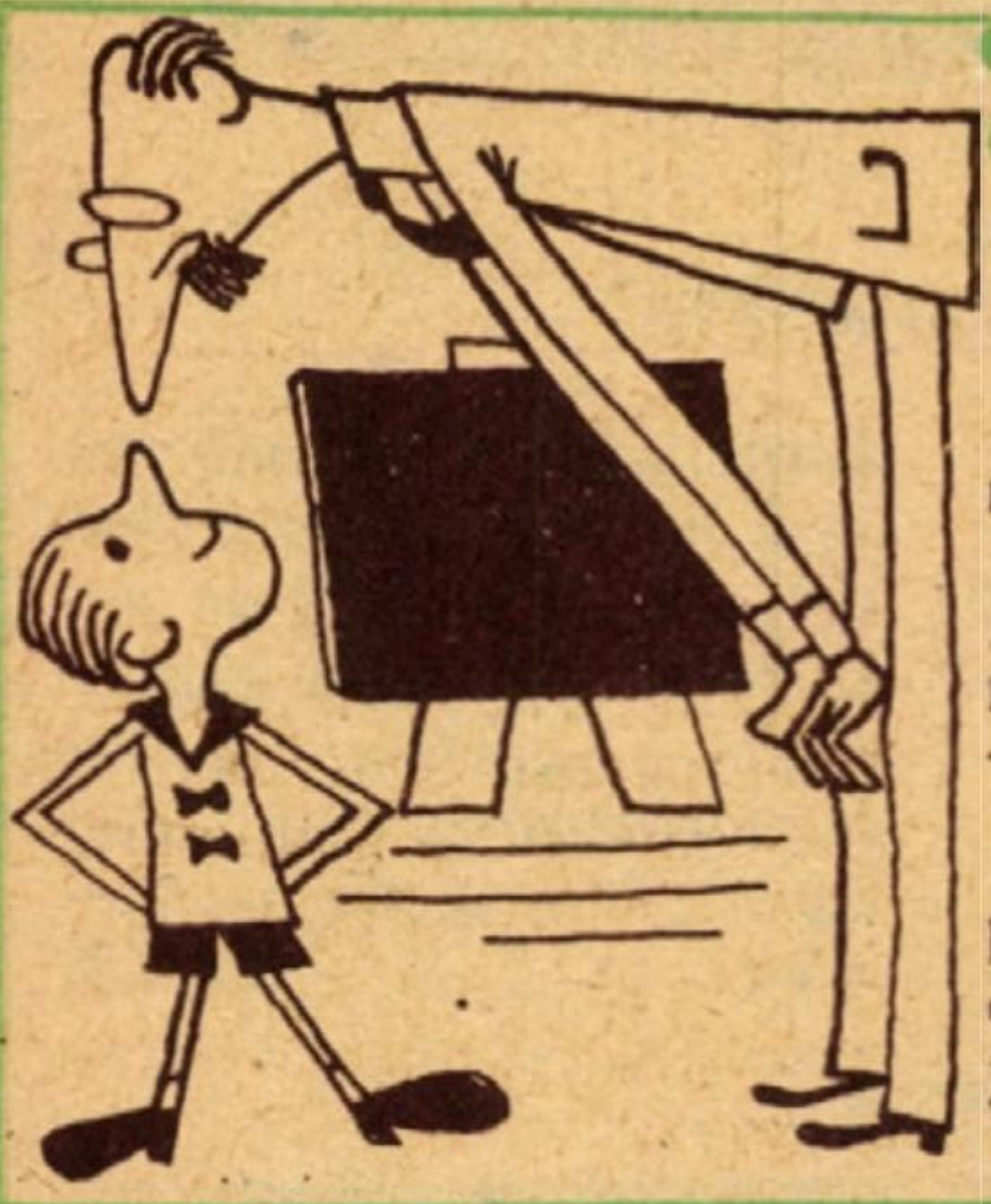

az angol—amerikai viszonyról

A tanító az iskolában megkérdez egy gyereket:

— Min töprengsz, fiam? Ugye a darázs is csíp, meg a csalán is csíp? — — mondja a gyerek.

— Igen.

— Azon töprengek, hogyha a darázs rászáll a csalánra, melyik csípi meg jobban a másikat?

Fővárosi lakosok is vágathatnak disznót

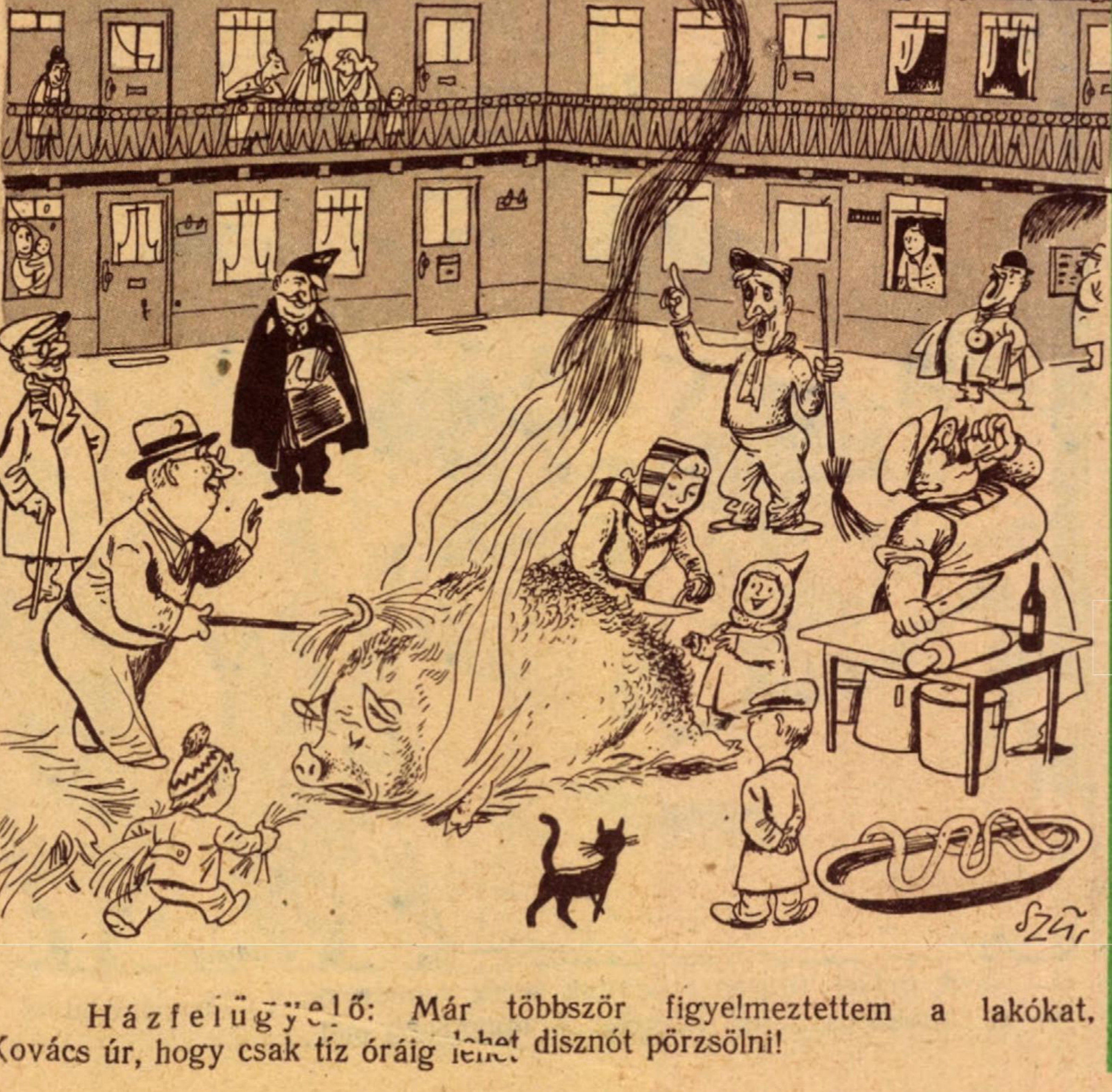

Házfelügyelő: Már többször figyelmeztettem a lakókat, Kovács úr, hogy csak tíz óráig lehet disznót pörzsölni!

Farsangi hírek

Az Imperialisták Önsegélyző és Temetkezési Egylete tegnap este farsangi bált rendezett. A megjelentek hajnalig táncoltak az emberek idegein.

Rengeteg érdekes jelmezt láttunk. Különösen feltűnt Truman Babszika, aki politikusnak maszkírozta magát, sokan megbámulták Tító Malvin kivágott estélyi kémeit és Acheson Mancika kacér rövid nagyestélyi ruháját, amely alól kilátszott a lóláb.

A szupécsárdást a következő párok táncolták:

Truman Babszika az amerikai nagytőkével, Franco Prutyika a Vatikánnal, Tító Malvinka a hóhérral.

Báli tudósítónk végezetül egy pikáns hymenhírt is közöl: Truman Babszika eljegyezte magát a fasizmussal.

Váratlan támadás!

Az ajtó nesztelenül tárul ki. Belép, vakító fénysugár csap a szemébe, kékes füst száll körülötte. Egy pillanatra megtorpan, hogy szétnézzen, de ekkor hátulról, két kar fogja át. Valaki egyetlen gyors mozdulattal leveri a kalapot a fejéről, de ő nem tud mozdulni, mert a karok szorosan tartják. Kétségbeesett mozdulatot tesz a jobbvállával, mire a fojtó ölelés kissé alábbhagy, gyors ujjak futnak végig a mellén és a nyakánál, érzi, hogy valami ismeretlen erő ránt rajta egyet, aztán taszítást érez és reszkető ujjakkal vesz át egy narancssárga cédulát, amelyen ez áll: 80.

A szám annyit jelent, hogy ő a nyolcvanadik, akit ezen a délután váratlan és gyors támadással megszabadított kabátjától és kalapjától a pesti ruhatáros.

A KÉT CSODADOKTOR

vitája arról, hogy melyikük betegebb

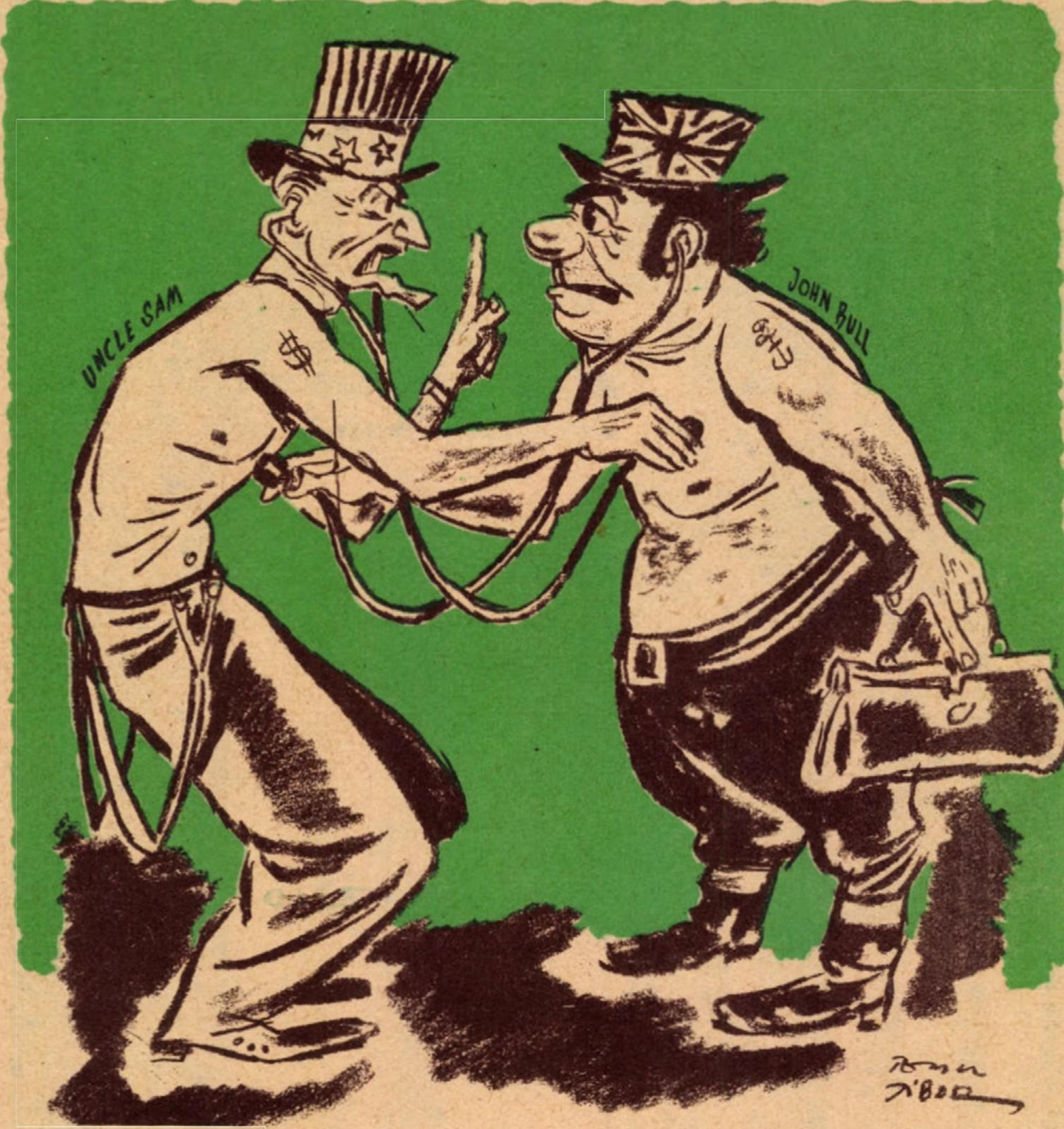

Uncle Sam: Maga beteg barátom, mert elismerte a Kínai Népköztársaságot . . .

John Bull: Talán maga a beteg, mert maga még nem ismerte el.

Uncle Sam: Addig legyek én beteg, amíg nem ismerem el én is . . .

„Sasszem" mindent meglát . . .

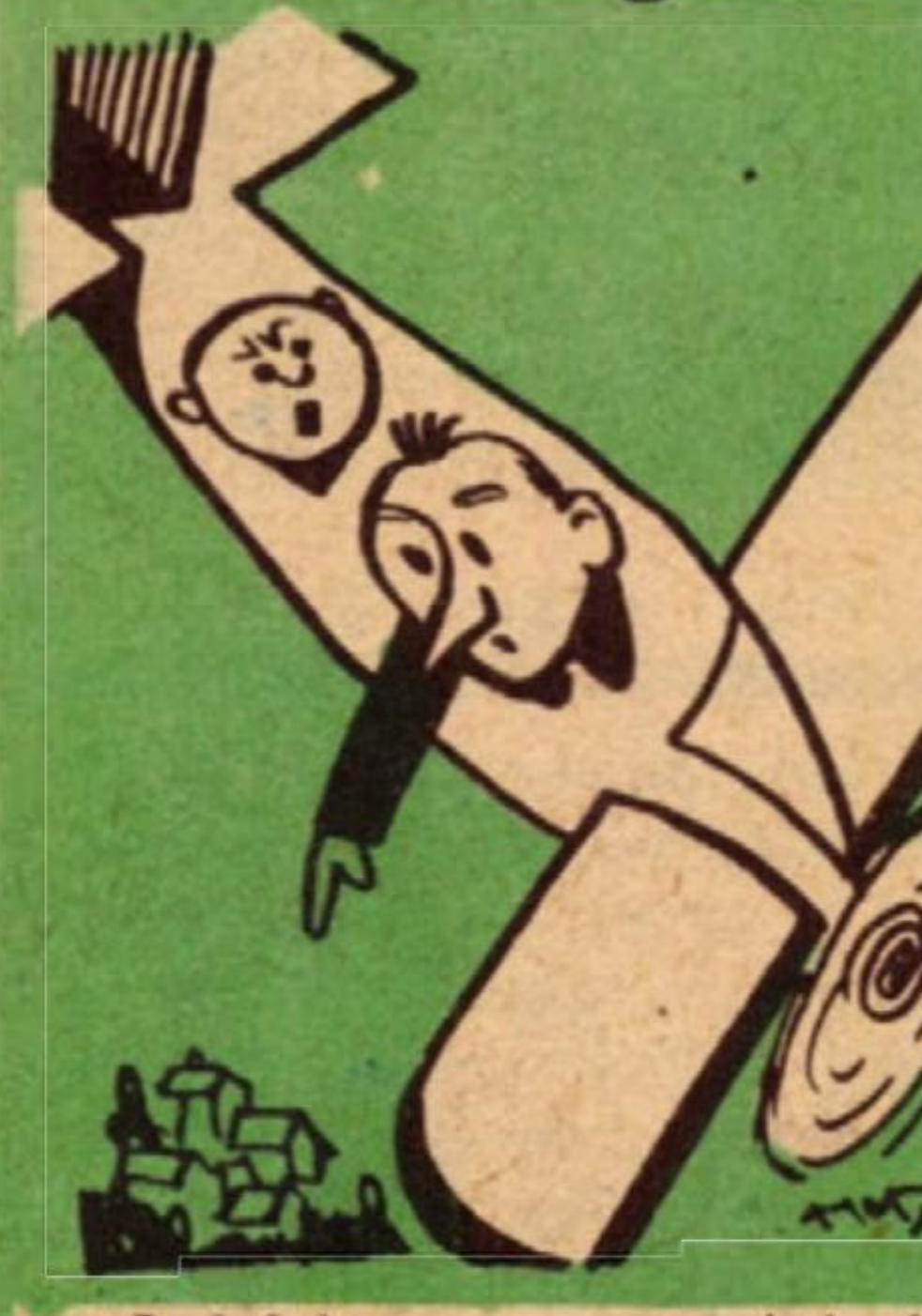

Lekéstem a vonatot és elhatároztam, hogy repülőgépen utazom Miskolcra. Beszálltam, a gép elindult, felemelkedett, repült. Mellettem tudálékos férfi ült. A mélységbe mutatott:

— Az a kis gyufaskatulya az isaszegi iskola.

Pár perc mulva:

— Az ott ni a gödöllői állomás. Mellette a vendéglő.

Majd később:

— Látja azt a feketét? — mutatott le egy bolhanagyságú pontra.

— Látom

— Az a hatvani cukrászda. Éppen rövid duplát főz benne az espresszókisasszony.

— Ne bolondozzon. Maga ezt innen fentről látja? — kérdeztem csodálkozva.

— Most már nem, mert már régen elhagytuk. Magának fogalma sincs arról, hogy nekem milyen sasszemem van. Ezer méter magasból mindent meglátok.

Megérkeztünk. Sasszemű útitársam mellettem lépkedett. Egyszercsak megcsúszott és hasravágódott

Felsegítettem.

— Azt hiszem egy narancshéjon csúsztam el. Nem vettem észre — szégyenkezett.

— Vigasztalódjon, — veregettem meg a vállát — Ezer méter magasból egészen biztosan észrevette volna! . . .

Egy newyorki szabóműhelyben

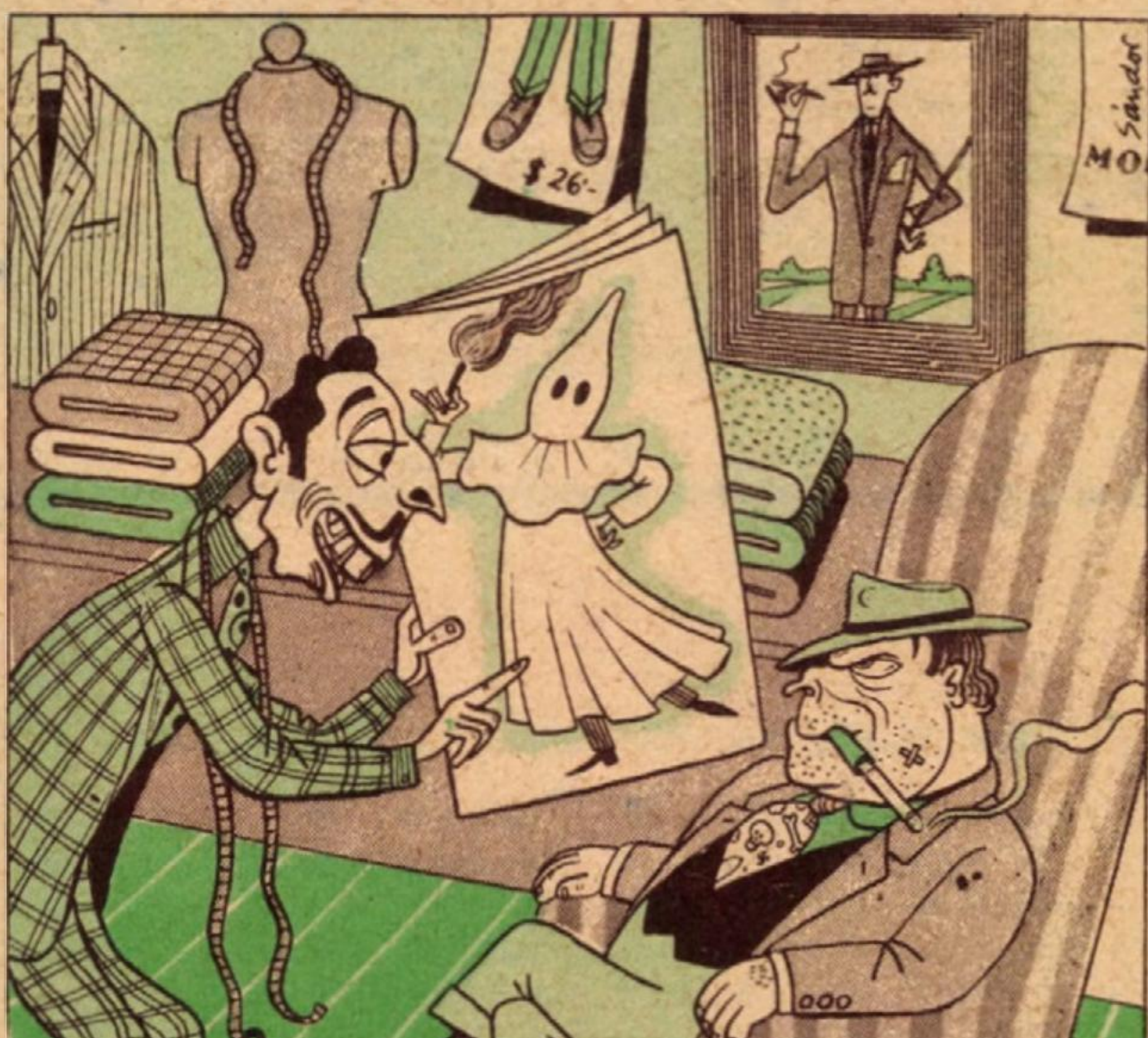

— Ezt a csinos estélyi köpenyt az idén is nagyon hordják, miszter Brown . . . Jobboldalt diszkrét vérfolttal nagyon apart.

Leszállították a tanoncidőt

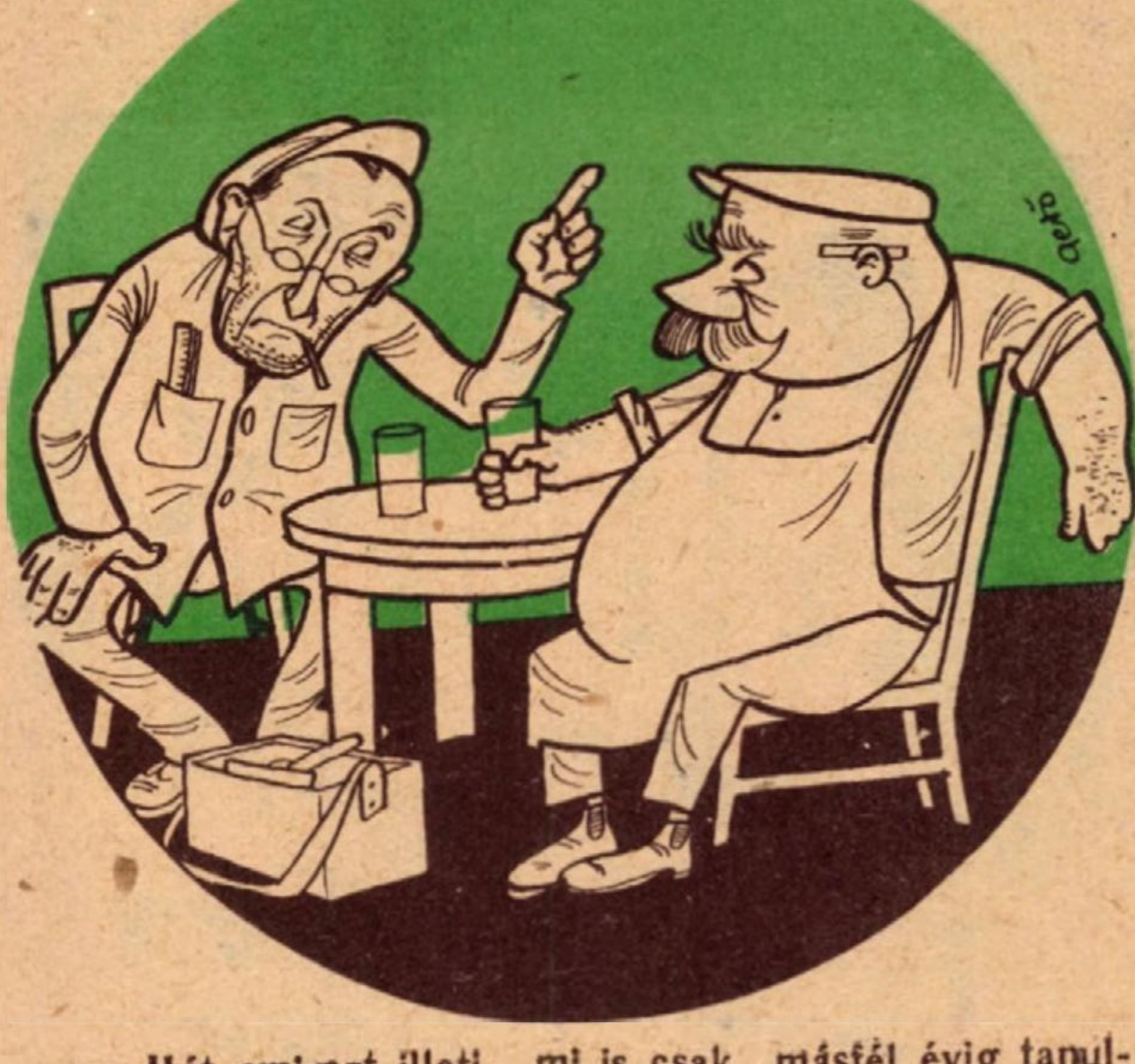

— Hát ami azt illeti, mi is csak másfél évig tanultunk.

— Rosszul emlékszel komám! Háromig!

— Igen, de ebből másfél év a pofozásra esett . .

MODENA után

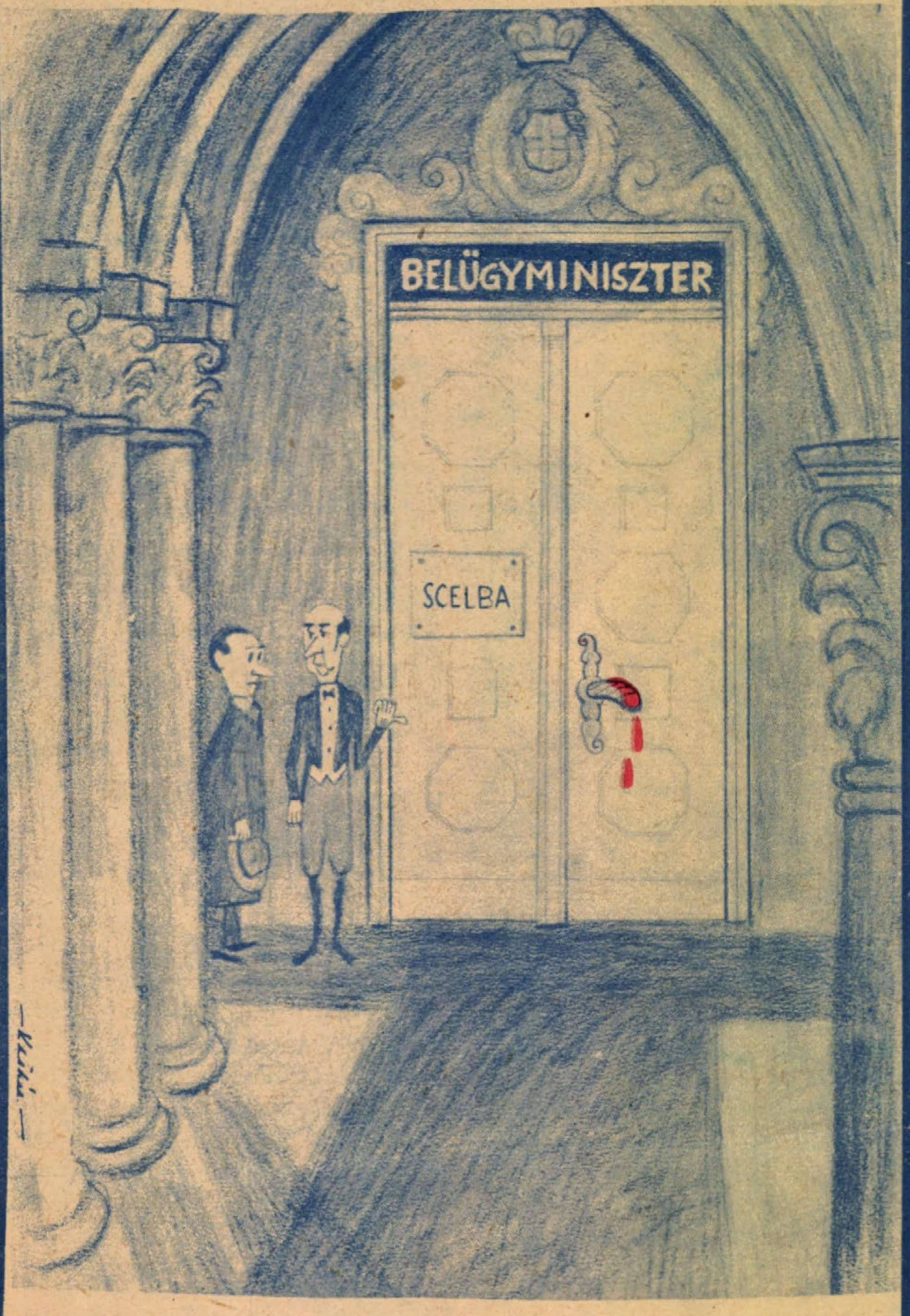

— Tetszik látni, a belügyminiszter úr éppen most érkezett.

VÁLTOZATOK EGY KÉRDÉSRE

Anglia elismerte a Kínai Népköztársaságot és szakított a Kuomintanggal. Ez a lépése Bevinnek, minthogy teljesen észszerű volt, világszerte feltűnést keltett. Úgy látszott, hogy az angol kormány a józan ész politikájára tért át. Ilyen körülmények között az angol külügyminisztériumban azonnal hozzáláttak ahhoz, hogy ezt a látszatot eloszlassák. Ezért aztán a Biztonsági Tanácsban az angolok már — Trumanra támaszkodva — a Kuomintang-küldött mellett szólaltak fel. Ezekután joggal merülhet fel a kérdés, hogy mi a véleménye Mr. Bevinnek Csangkájsekről? A feleleteket itt adjuk:

Ha angol diplomata kérdi:

— Mit tudom én!

Ha amerikai diplomata kérdi:

— Tessék kérem megkérdezni Truman úrtól.

Ha az angol munkás kérdezőviszonyban lenne vele:

— Fütyülünk Amerikára. Az angol munkásság rokonszenvez a népi Kínával. Mi az, hogy elismertem.

Ha angol kereskedő kérdi:

— Önök kereskedni akarnak velük. Vérzik a szívem, de elismertem.

Ha Csang-Káj-Sek kérdi:

— Ugyan, Sekikém mit tudja az ember mit tesz fájdalmában.

Ha a népi Kína kérdi:

— Most az egyszer még bocsássanak meg. Olyan szórakozott emberünk van a Biztonsági Tanácsban. Mindenütt nem lehetek ott.

A colombói értekezleten:

— A brit birodalmi egység nevében követelem, hogy mindenki azt tegye a társországok közül, amit tehet.

Ha a felesége kérdi:

— Ugyan, anyukám, mit érnél vele, ha az emberek azt mondanák neked, hogy gerinces ember az a te Ernested, de azután elsején nem kapnál tőlem egyetlen dollár háztartáspénzt sem. Nem lopom én a véleményemet! *Cs. B.*

Partnerek tünődése

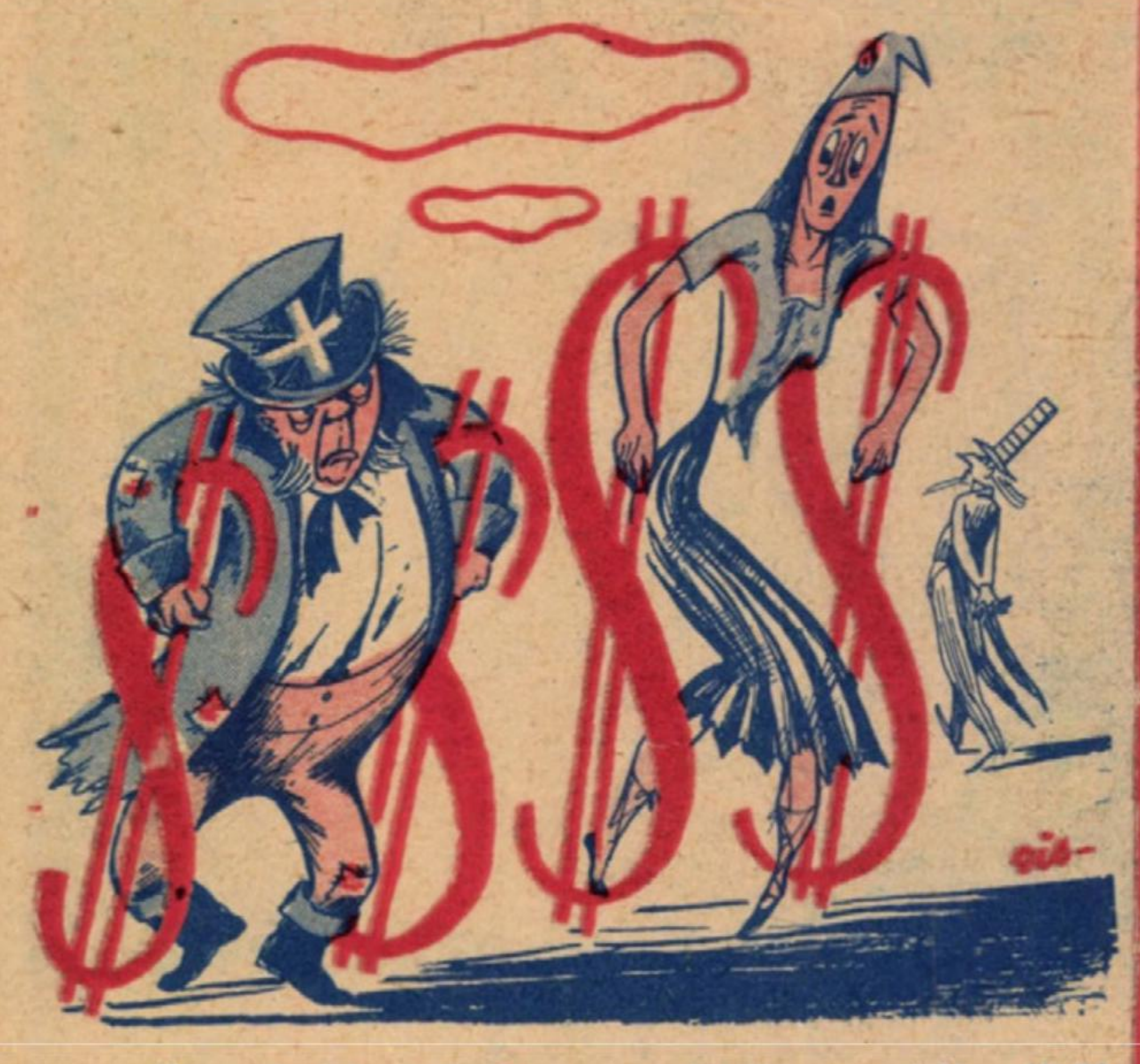

— Úgy rémlik, mintha ezek nélkül a mankók nélkül jobban jártunk volna...

Különös temetés

(Koporsóba rejtette a kukoricát egy kulák, aki mellesleg temetkezési vállalkozó is volt.)

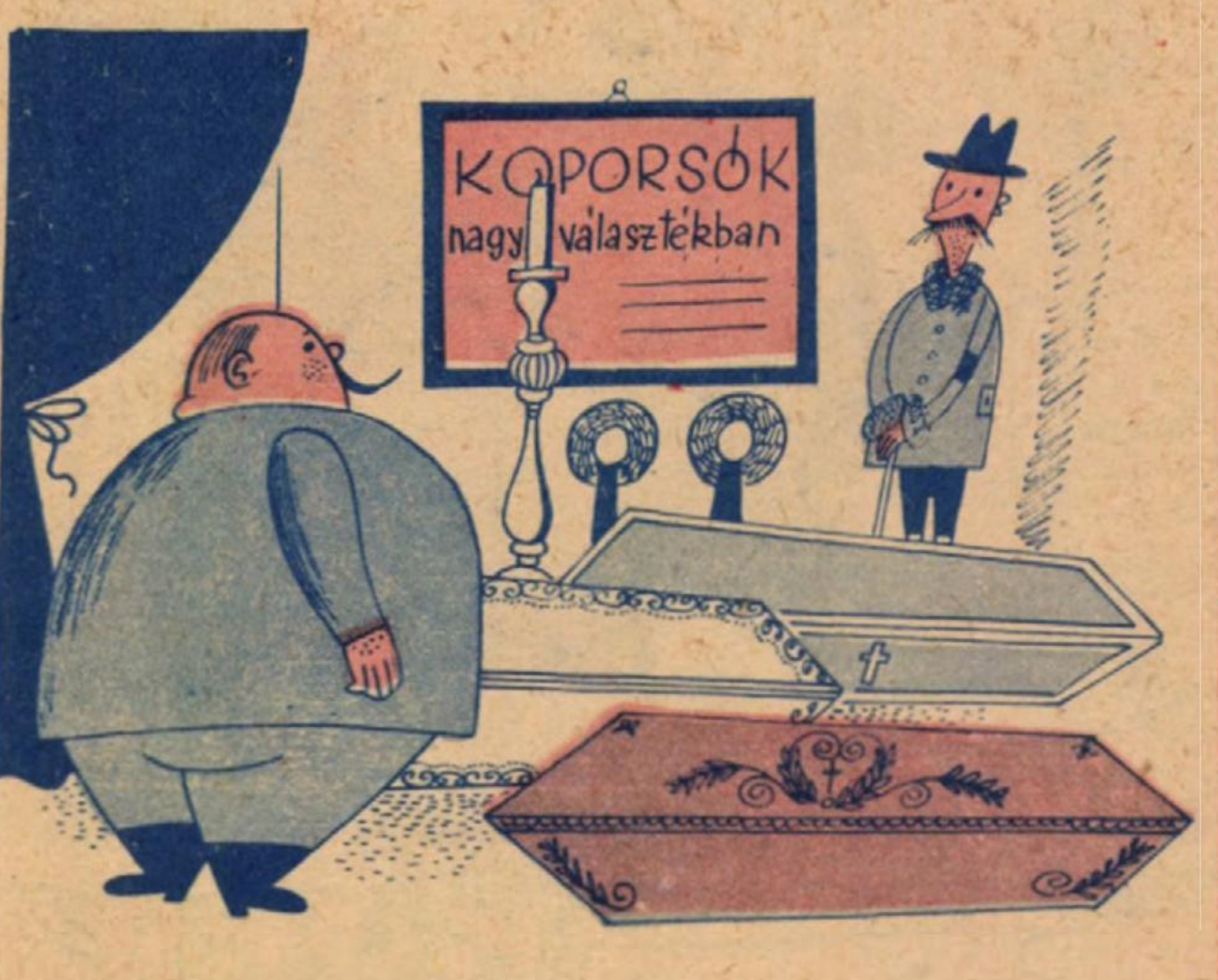

— Kérek egy koporsót.
— Kukoricának lesz vagy búzának?

Az emberi test részei

Bob Smith, londoni elemista írásbeli dolgozata

Az ember részekből áll, mert ha egészből lenne, nem tudna belebújni a kabátjába és nem férne el az ágyban. Az embernek sokféle része van. **Fej:** legfölül van, kerek, kemény, benne agy, rajta haj, hogy az agy meg ne hüljön. **Arc:** arról ismerni meg, hogy egész elől van, az ember az arcával grimaszokat vág. **Nyak:** a fejet és a gallért tartja össze, nagyon nehéz tisztán tartani (mind a kettőt). **Száj:** beszélni lehet rajta, de nem sokat, apám szerint régen evésre is használták, de én még nagyon fiatal vagyok és Londonban élek, nem tudom, hogy igaz-e? **Gyomor:** apám szerint, ami reggel, délben, este és közben belül fáj, az a gyomor az éhségtől. **Hát:** mindig az ember mögött van, akármilyen gyorsan is fordul meg az ember. **Karok:** a vállhoz vannak nőve, arra valók, hogy base-ballozzon velük az ember, mert itt Angliában munkát úgyse kapni. **Ujjak:** tíz van belőlük és ki lehet rajtuk számolni, hogy Bevin bácsiék meddig lesznek kormányon. **Lábak:** alul állni lehet rajtuk, középen mosni kell, mert az kilátszik a harisnyából. **Lábujj:** kicsi és zömök, rögtön rá lehet ismerni, mert kilóg a cipőből elől, mert lyukas (a cipő). Ez minden, kivéve ami belül van, de arról nem tudok írni, mert még sohasem láttam.

va.

Amerikai humor

(The New Yorker)

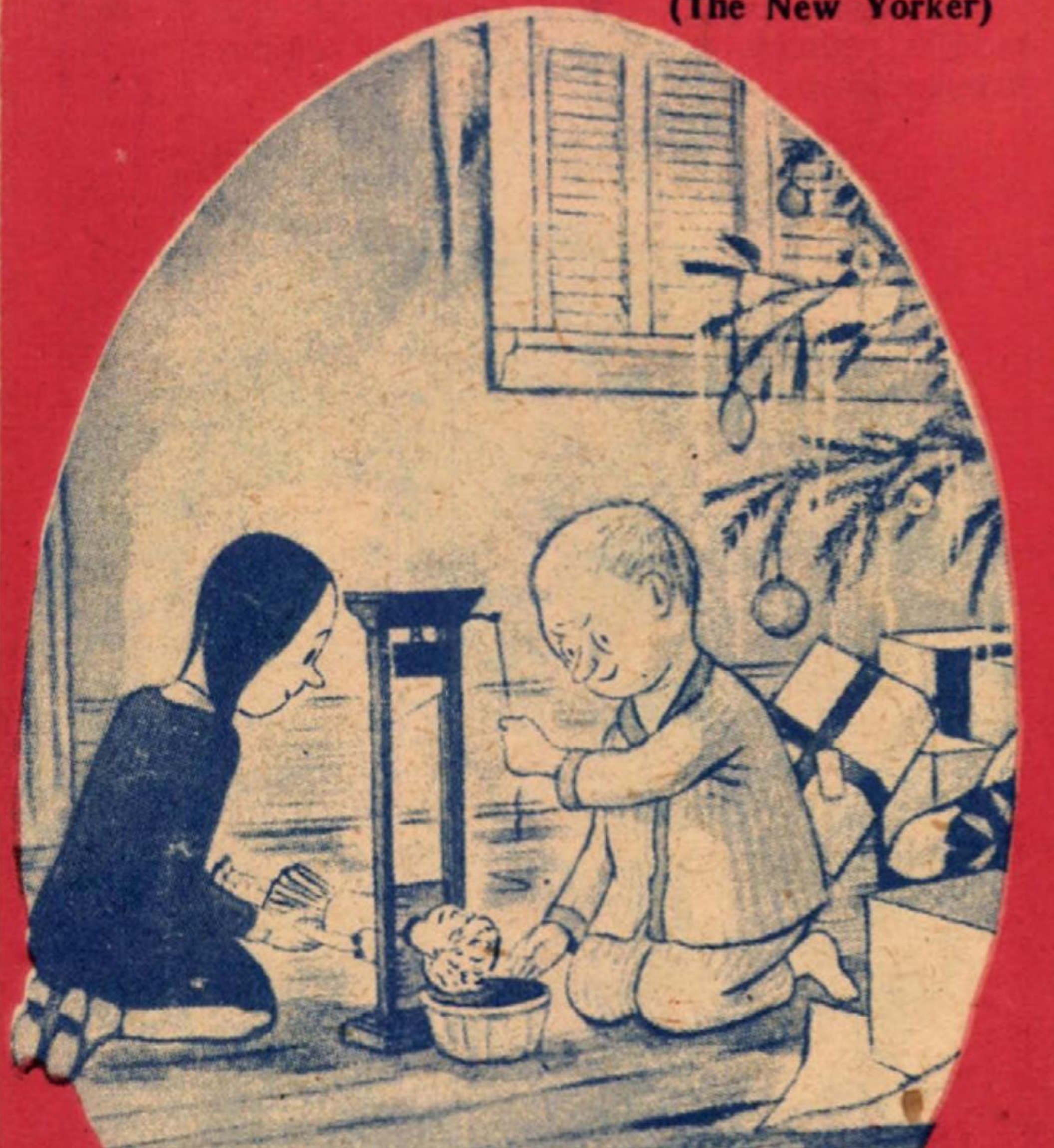

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő:
GÁDOR BÉLA
Szerkesztő:
TABI LÁSZLÓ
Lapkiadótulajdonos: SZABADSÁG lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750
Szikra Nyomda NV.
V., Honvéd-u. 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Marseilleben

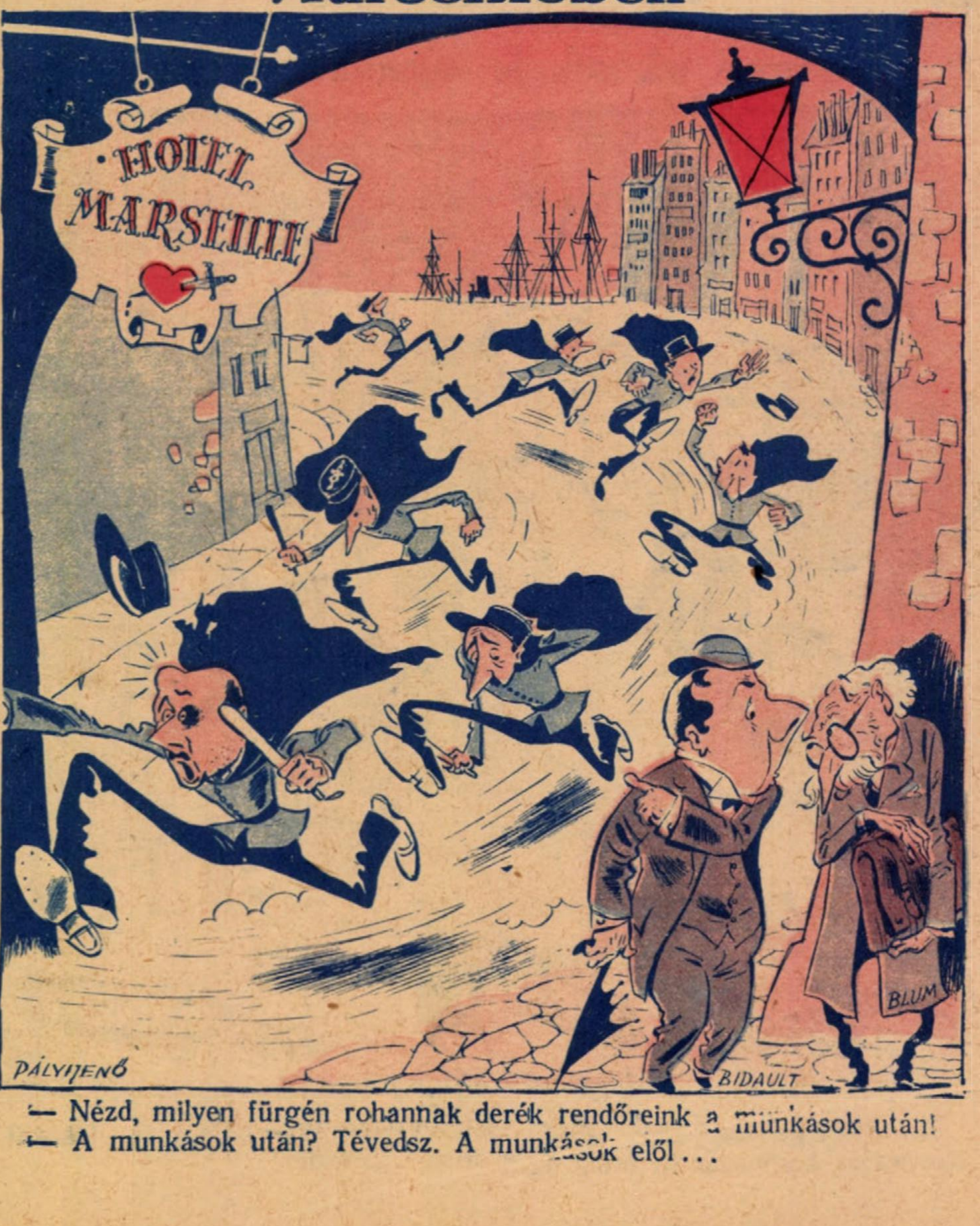

— Nézd, milyen fürgén rohannak derék rendőreink a munkások után!
— A munkások után? Tévedsz. A munkások elől...

Nyugati ajándék

A minap nagy izgalom vett rajtam erőt. Szomszédom telefonált, hogy külföldi csomagom érkezett, ő mindenesetre kifizette a 12 forint vámot érte, este átvehetem a küldeményt. Addig is helyénvalónak tartaná, hogyha az előlegezett összeget nem túl nagy késedelemmel — mondjuk azonnal — elküldeném neki. Mielőtt érdeklődhettem volna, hogy milyen csomagról van szó, honnét jött, ki a feladó, — letette a kagylót. Különben se lett volna sok értelme az érdeklődésnek, hiszen — amióta azt az egykilós birkahúskonzervet és a két darab arcfinomító kenőcsöt másfél évvel ezelőtt visszaküldtem a feladónak — nincs kitől kapnom csomagot.

Mindegy, az izgalom annál nagyobb volt. Elment a pénz, eljött az este és a pillanat is, amikor felbonthattam. Nem volt semmi komplikáció, a címzés nekem szólt, feladó egy londoni rádiócség. Akkora volt a csomag, mint egy kis levél, a különbség csak annyi volt, hogy bélyeg vagy bérmentesítés hiányzott róla, helyette viszont rá volt ragasztva egy kis cédula, amelyen az állt, hogy vámdíj 9 forint, vámközvetítési díj 1.60, kezelési és kézbesítési díj 1.40, összesen 12 forint...

Kibontottam. Először egy kis névjegy esett ki belőle. Az volt rányomtatva, hogy „With christmas greetings", ami bizonyára azt jelenti, hogy az illető cég karácsonyi üdvözletet küld nekem, 12 forintért. A borítékban egy kis 1950-es naptárocska foglalt helyet, melyből megtudhattam, hogy a cég egyik fiókja egyelőre még Singaporeban, a Thomson Street-en székel, hogy a londoni Shaftesbury Avenue hol metszi a Charing Cross Road-ot, hogy Mister S. G. Smith pontos címe „Head of Overseas Services Administration", hely volt benne arra is, hogy hány font, hány shilling, hány pennyt költök erre vagy arra és általában sok más ehhez hasonló, nagyon lényeges kelléke volt a kis notesznek, amelyhez — szokás szerint — egy ceruza is tartozott, az elválaszthatatlan tokkal. Már ahogy az ilyen ceruzáknál az szokásban van: bele olyan keménységi fokot ért el, mely inkább alkalmas halálos seb ejtésére, semmint egyetlen vonalka húzására. Az alkalomhoz illő káromkodási norma 250%-os túlteljesítése után eltettem az egész küldeményt, hogy öt perc mulva az első ismerősnek kiöntsem bánatom. Amit az imént elfelejtettem említeni: a ceruza másik végén lévő elmés szerkezet egyből felhasította kabátomat.

Mindegy: végre megláttam gyakorlatban is, hogy mi az a Marshall-terv. Az ember kap valamit Nyugatról, amit semmire se lehet használni, fizet érte egy csomó pénzt és még a ruháját is leszedik róla...

P. F.

Dr. Csang Kuomintang-küldött még mindig ott ül az ENSz-ben.

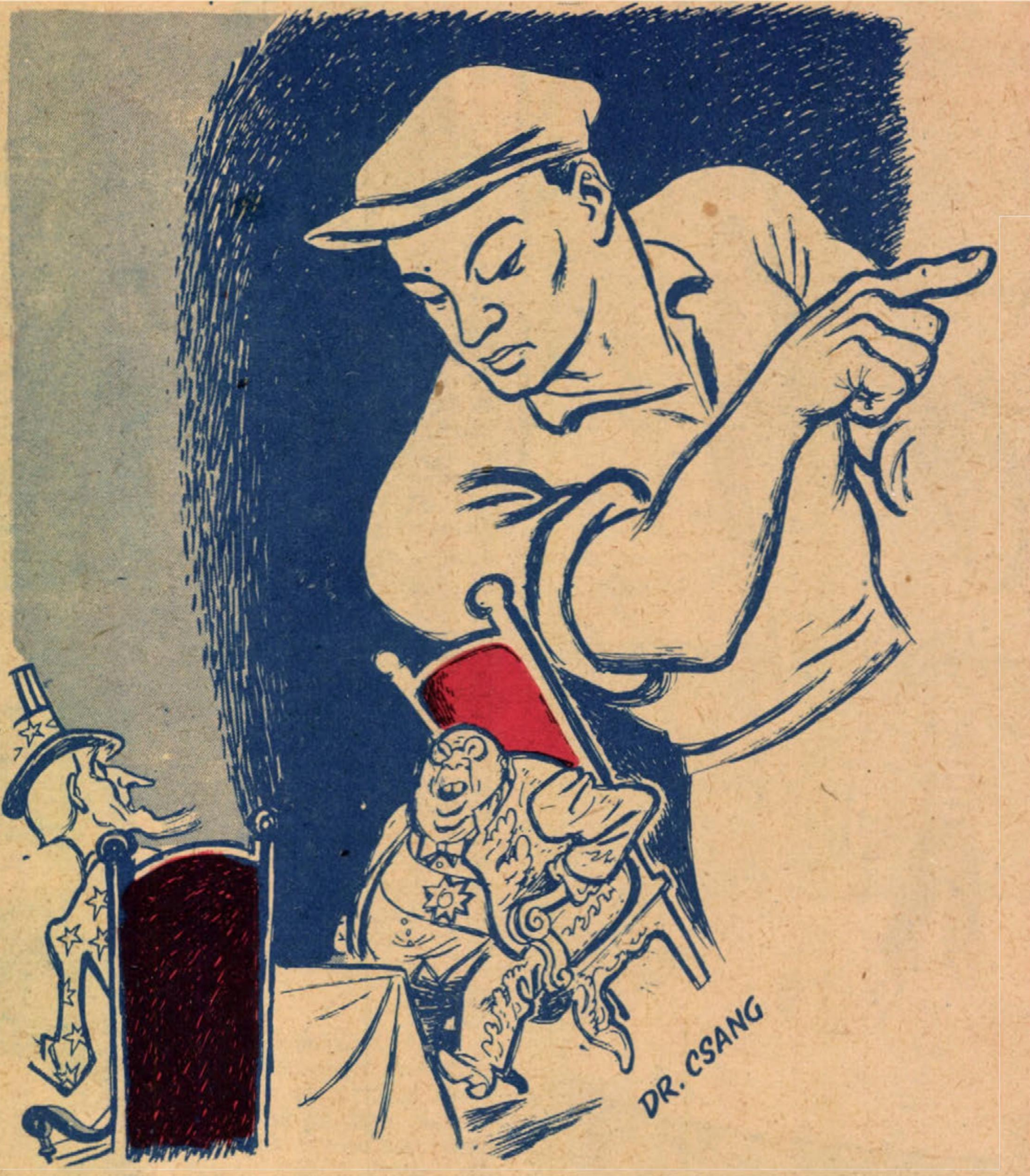

Csang: Kérem, engem 475 millió ember küldött.
Munkás: Igen, Csang úr, de nem ide, hanem a fenébe.

A Boráros-térig meghosszabbítják a 2-es villamost

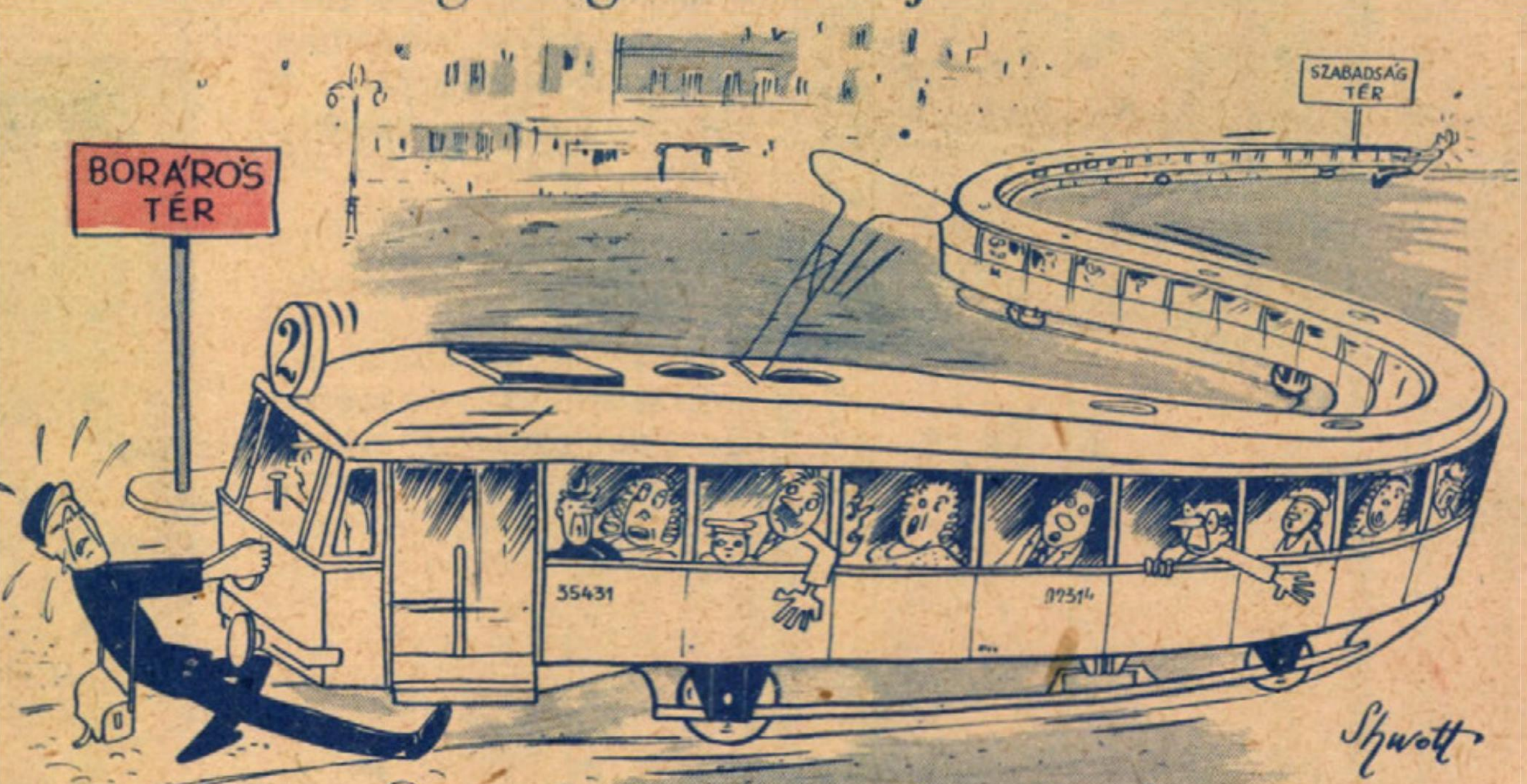

Rádiót a dolgozóknak!

— Ember, hol élsz? — szólt barátom. — Rádiódat én nem látom. — Vagy tán nincsen? — Szólj hát, kincsem! — Kéz alatt már adnak ingyen. — Ne menj boltba, ne menj gyárba, — kéz alatt jót kapni már ma! — Sőt, csak így kapsz príma árut... — Gyere, vedd meg s el ne áruld.

Barátom jött, szólt, és győzött, — intézkedett, megelőzött; tudtom nélkül megalkudott — s hozzánk már a hírrel futott: — Habozásnak vessünk véget. — Íme, itt a készüléked! — Ára 700 (díjam: 70). S légy te mindig jókedvedben; — egészséggel használjátok, — mert áldás ez és nem átok!...

A készülék nálunk ragadt. — Hogy milyen volt? Zömök, dagadt. — Kicsit ferde, kicsit csámpás, — s Uramfia! kilenc lámpás. — Kopott, mint egy szegény rokon, — de ezt még nem vettük zokon. — Konyhaszekrény lett a helye. — Ott szólalt meg szegény feje — s annyi zörejt eregetett, — mindnyájunknak melege lett. Egyharmadrész volt a zene. Meg is ráztuk, hogy: — Netene!

Hm! Ez használt. Dalra fakadt. — De úgy adta a szavakat — törve, mint a Morse-jelet. — Félnótánál már berekedt. — Egy családtag hát evégett — megnézte a készüléket s jelentette, hangja bátor: — Döglik itt a kondenzátor...

Vettünk bele kondenzátort. — Kiderült, hogy roppant kár volt, mert egy lámpa szintén beteg, — az élete már csak: hetek.

Ekkor végre egy családtag — olyan dühhel, mely nem átlag, — belebujt a szerkezetbe — és a lámpát helyretette. — Mennydörgések jártak ezzel, — mint csuklás a duplaszesszel. — S megesett, hogy még e lámpa — helyét végre megtalálta, — de aki őt igazítá, — szomszéd lámpát kilazítá — s most e lámpa lett a kerge... Ki fogható ezért perbe?

Megvizsgálta egy szakértő, — (100 forintot nyomban kért ő), — ily vélelme kerekedett: — „E készülék szedett-vedett. — Hasonlattal élni bajos, — de: korcs-ebre hasonlatos. — Van ebben cső: német, magyar; — van itt angol üzemzavar; — francia drót, mindent tudó. — S washingtoni banándugó... — Nem csoda, ha zagyván beszél. — E készülék soká nem él.

Végül már a készüléknek — az is ártott, hogyha léptek — surrantak a körzetében. — Úgy kíméltük őt meg éppen, — mintha volna vérnyomása. — Izgatóit ne is lássa! Lábujjhegyen jártuk körbe, — pillantásunk nem volt görbe, — még a légy se szállt fölötte — s ahhh! őt mégis szél ütötte!

Béna nyelve utójára — ezt dadogta: — Nagy a kára — annak, ki pár forint végett — kéz alatt vesz készüléket!...

K. Tóth Lenke

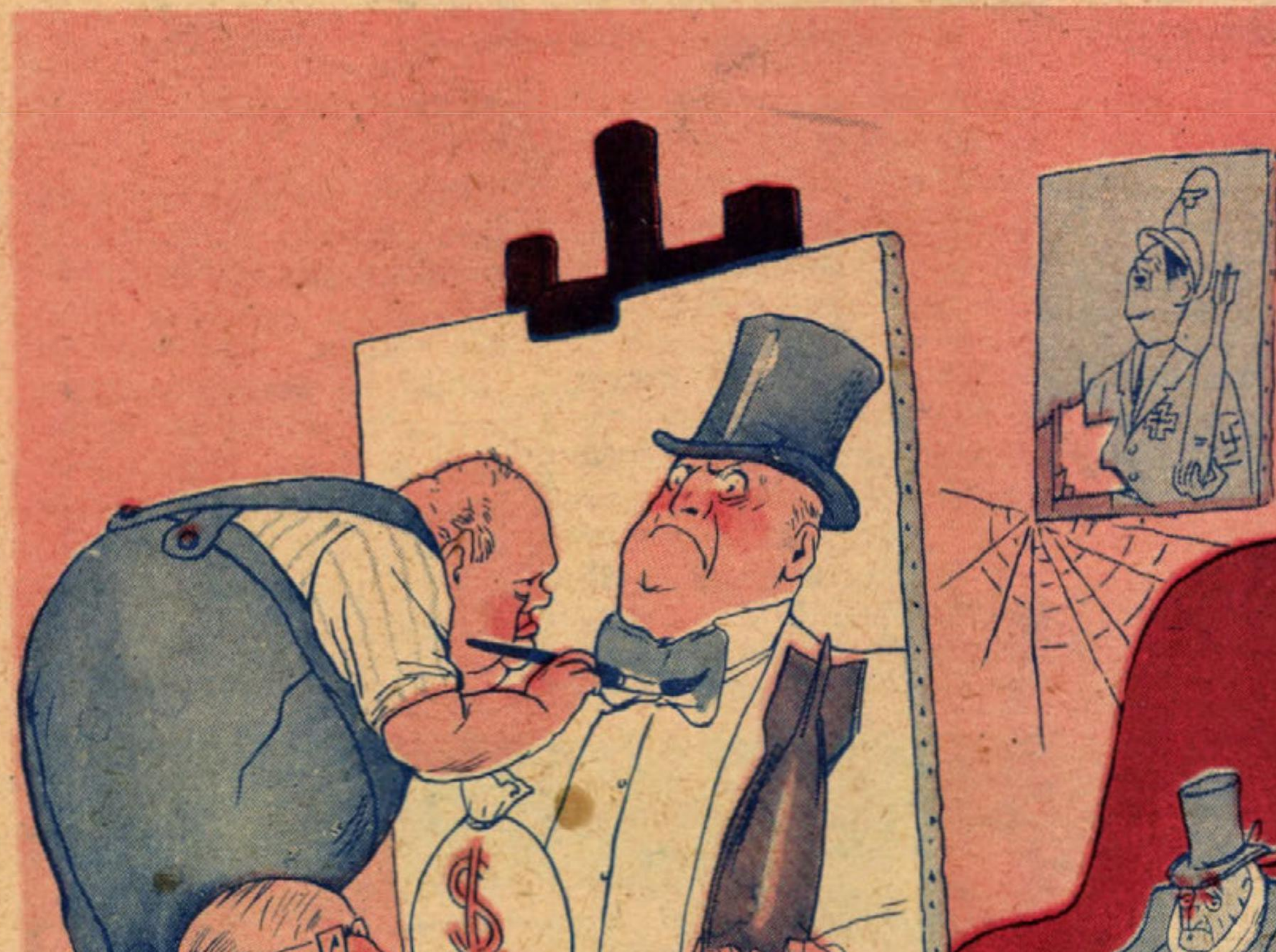

Nem olyan fekete az ördög, mint ahogyan festik...

(Krokodil, Moszkva)

Ludas Matyi panaszládája

Igen tisztelt Szerkesztő Úr!

Mélységesen felháborított a négy angol munkáspárti képviselő lorddá való kinevezése. Álljon meg a menet! Hát én nem árultam eleget a munkásságot? Miért nem neveznek ki engem márkivá?

Üdvözlettel
Blum Leó
őrgróf.

Idősebb ember vagyok, aki néha szeretné meglátogatni a legjobb barátját. Miért nincs még mindig közvetlen villamosjárat Madrid és Washington között?

Franco Ferenc
caudillo és töm.-gyilk.,
Madrid.

Tisztelt Szerkesztőség!

Újabban egész Olaszországban gyilkos gazembernek neveznek. Nem mutat ez arra, hogy az olasz nép kezd tőlem elhidegülni?

Scelba.

V. parancsolat: Ne ölj!

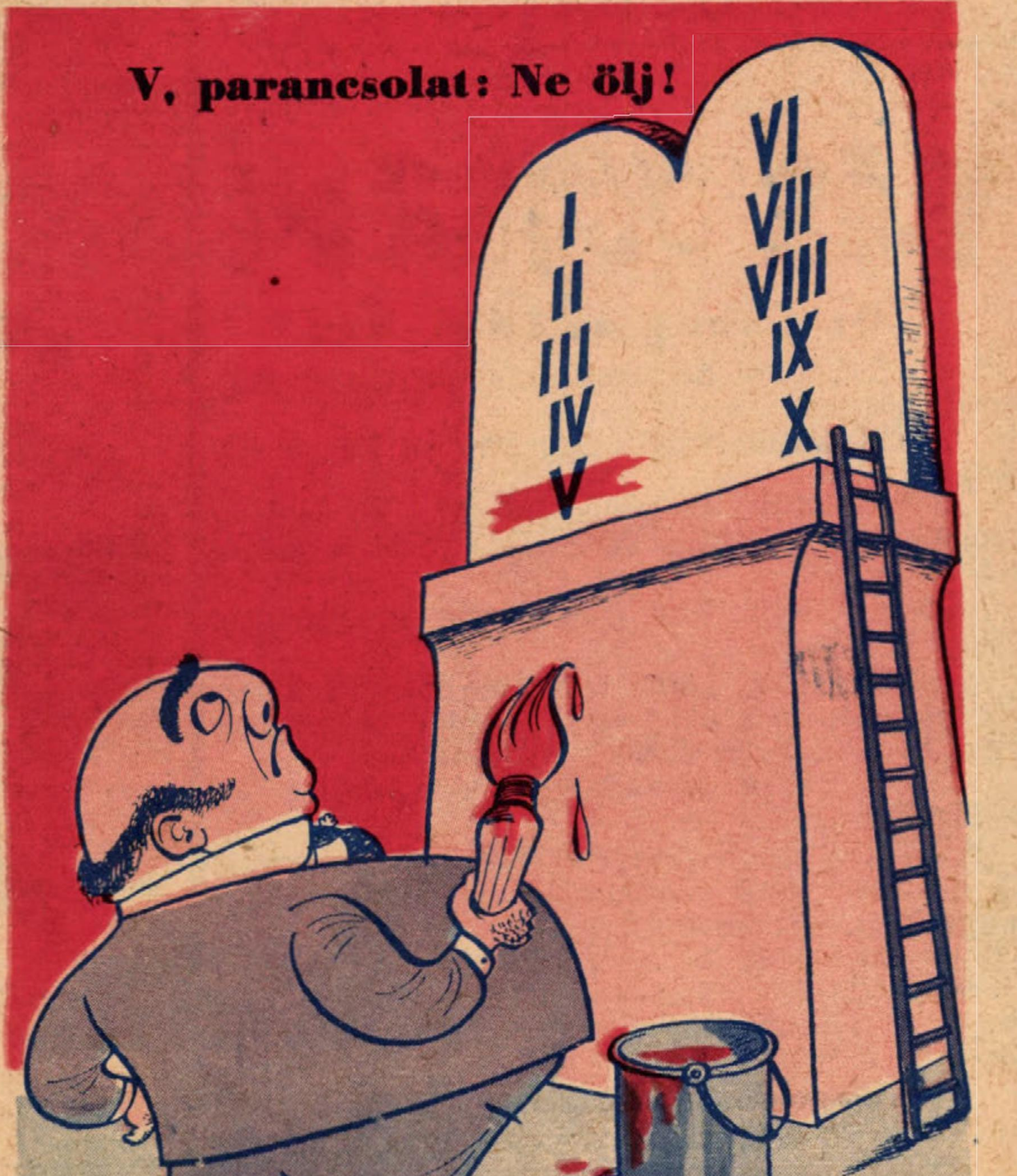

Scelba: Most már csak jóvá kell hagyatni a pápával...

Bajban a hajótörött

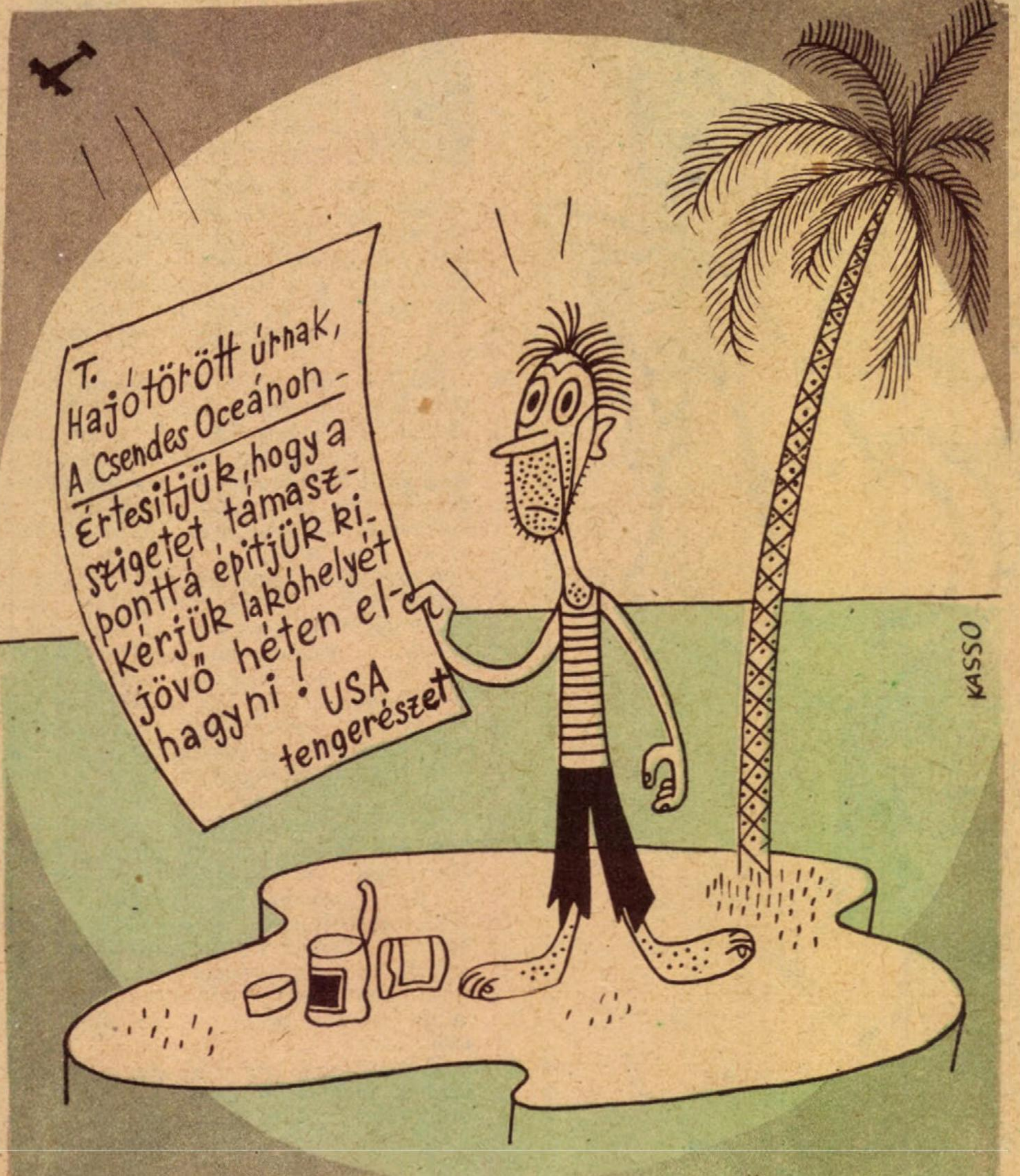
T. Hajótörött úrnak,
A Csendes Oceánon –
Értesitjük, hogy a szigetet támaszponttá épitjük ki. Kérjük lakóhelyét jövő héten elhagyni!
USA tengerészet
KASSO

Amerika hangja

Olvasgatom az amerikai ujságokat, amelyekben tárgyilagos, tudósitások vannak Magyarországról. Az egyik ilyen rovatnak a címe: „HAZUGSÁG NÉLKÜL". Nagyon okos, hogy már a címben közölték ezt a tényt, mert a cikkből sohasem derülne ki.

A cikkben, amit egy bizonyos Geoffrey nevű úriember írt alá higgadtan és tárgyilagosan, hazugság nélkül le van szögezve, hogy Magyarországon hárommillió munkanélküli van, azaz ha a felnőtteket is számítjuk, akkor természetesen hatmillió és kétszáznegyvenezer, de ha számítjuk azokat is, akik egyáltalában nem dolgoznak, akkor a nemdolgozó munkások száma, akik fizetést nem kapnak, csak családjuk van, megközelíti a tizenhárommilliónegyvenháromezerhatszázhuszonnégyet.

Ámde:

Ebben a számban természetesen nincsenek benne azok, akik tavaly még dolgoztak, csak nyolc hónapja vesztették el az állásukat. Ha ezeket is belevesszük, mint részleges munkanélkülieket, azaz olyanokat, akik azelőtt régen dolgoztak csak mostanában egyáltalában nem végeznek semmi munkát, akkor ezt a számot kapjuk: húszmilliónégyszázhuszonegyezer és hét fő. Tehát: Magyarországon sajnos, ennyi ember van munka nélkül.

A pontos és hivatalos statisztika szerint, naponta hétmillió felnőtt férfi hal éhen, de persze csak nyomor miatt, az asszonyokat és gyermekeket, valamint a katonákat nem számítva.

Ezzel szemben, a drágaság olyan méreteket ölt, hogy még az utcán való gyaloglásért is fizetni kell. Rendőrök állnak úgynevezett „forgalmi lámpák" mellett és minden járókelőtől ha kell, erőszakkal szednek el három forintot (magyar pénznem) azon a címen, hogy a lámpa (!) pirosat mutat.

Vandál módon, a magyar kormány a Budát és Pestet összekötő hidakat elsüllyesztette, hogy az elégedetlen tömegeket megnyugtassa. Naponta hatalmas sztrájkok vannak, Kistétényen, a fővárosban. Jelenleg tizenhárommillió kikötőmunkás sztrájkol csak Kistétényen, Cecét és Túrkevét nem számítva. (Ezek fontos magyar kikötők.)

A terror olyan nagy, hogy mindenki önmagát jelenti fel a rendőrségen és az ország minden lakosának egy előre meghatározott időben két évet kell ülni a fegyházban, mert a bíróságok nem győzik tárgyalni az ügyeket.

Már a kormányt magát is államosították, egy miniszteri tárca sincs már magánkézen. Még a magyar pénzt, az úgynevezett forintot is maga az állam bocsátja ki és magánosnak tilos akár egyetlen százforintost vagy ezerforintost nyomni. Ezt is bünteti.

Lopni, csalni, sikkasztani sem szabad. Újabban a gyilkosságot is megtiltották, ami a gyilkosok körében nagy felháborodást váltott ki. Magyarországon már a verebeket is irtják, azon a címen, hogy kártékony madarak. Tücsökhús egyáltalában nem kapható a Közért üzletekben, csak a mezőn.

Királyhegyi Pál

Olcsóbb vizet kapott Ujpest

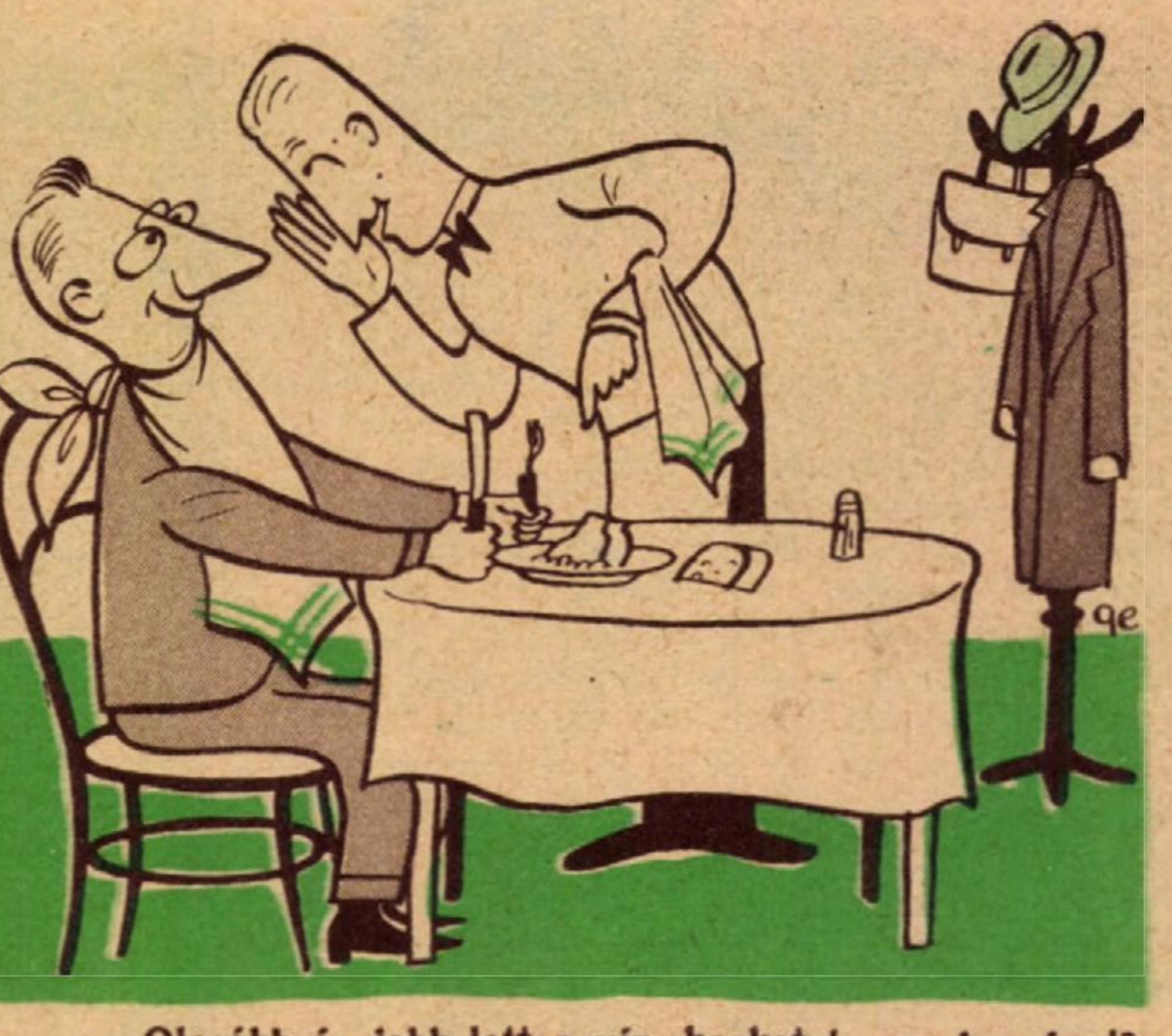

— Olcsóbb és jobb lett a víz, hozhatok egy korsóval?

Mennyei vicc

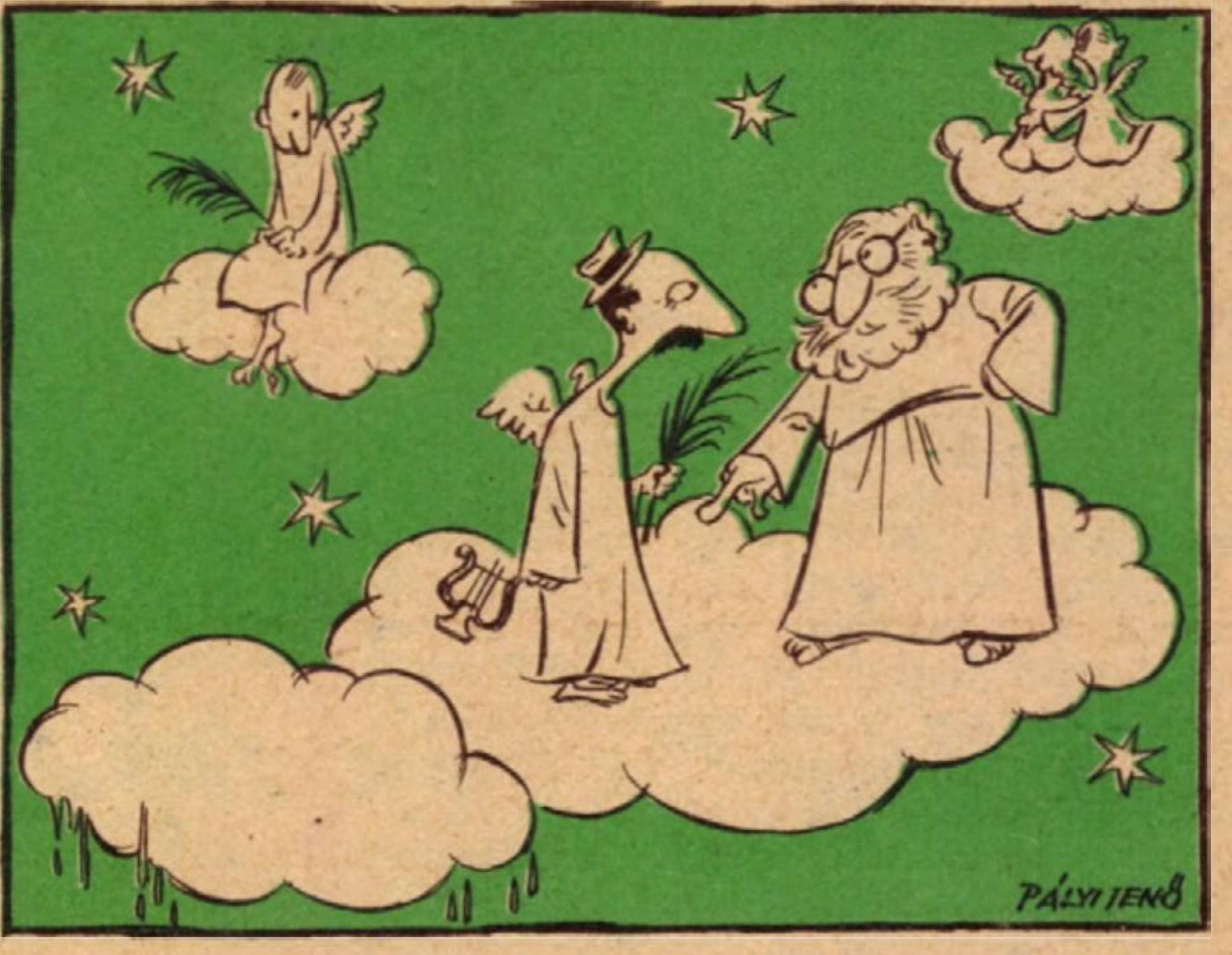

— Arra ne üljön, mert az esőfelhő és felfázik!

Samu bácsi meg az orra

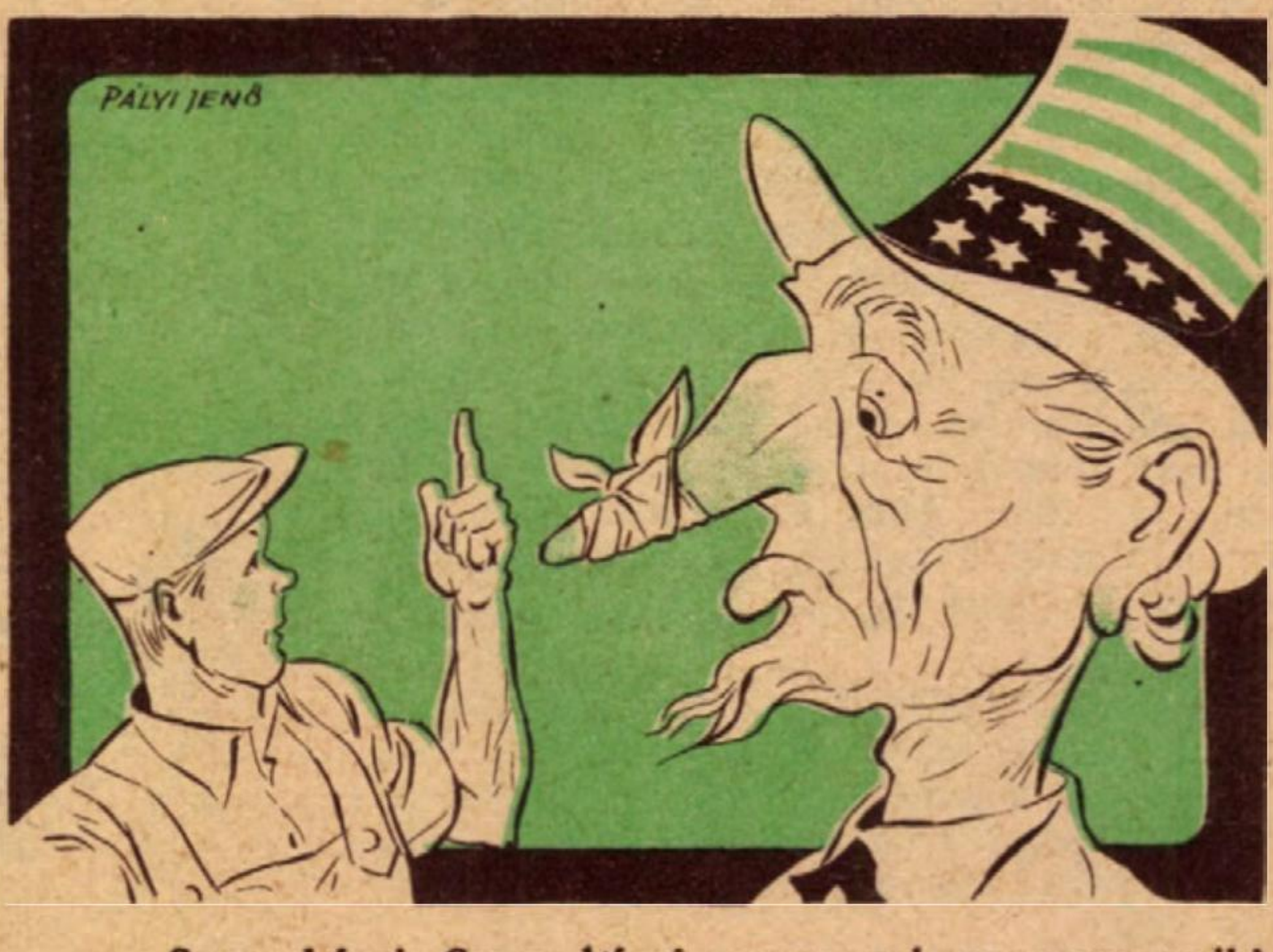

— Samu bácsi, Samu bácsi, maga csak nem nyugszik! Már megint mibe ütötte bele az orrát?

— Magyarország belügyeibe.

Egy orvhallgató kétségei

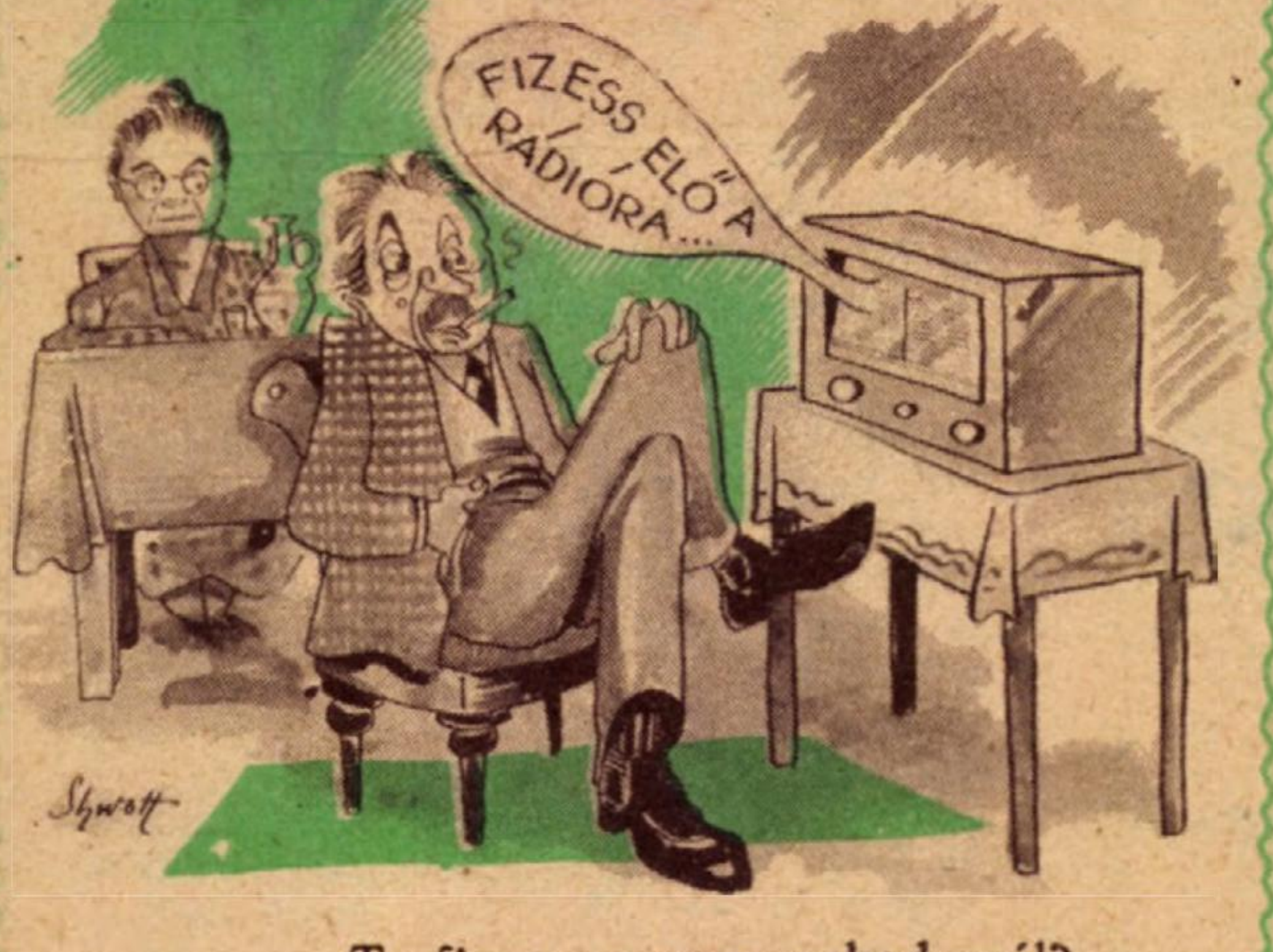
FIZESS ELŐ A RÁDIÓRA...

— Te fiam, ez nem neked szól?
— Nem lehet. Engem nem tegez.

Amerikai diplomácia

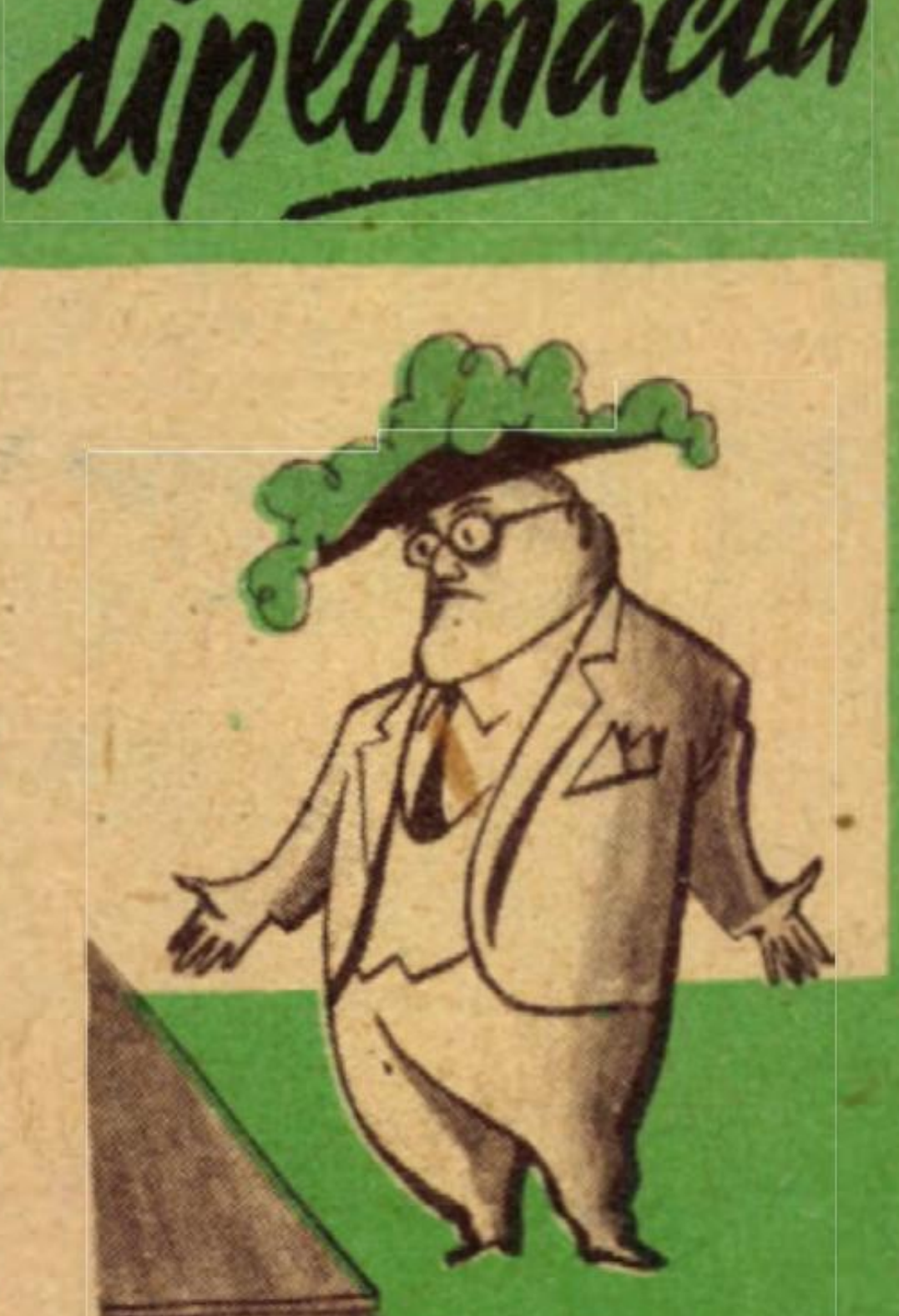

— Vogeler ártatlan! Tiltakozunk!

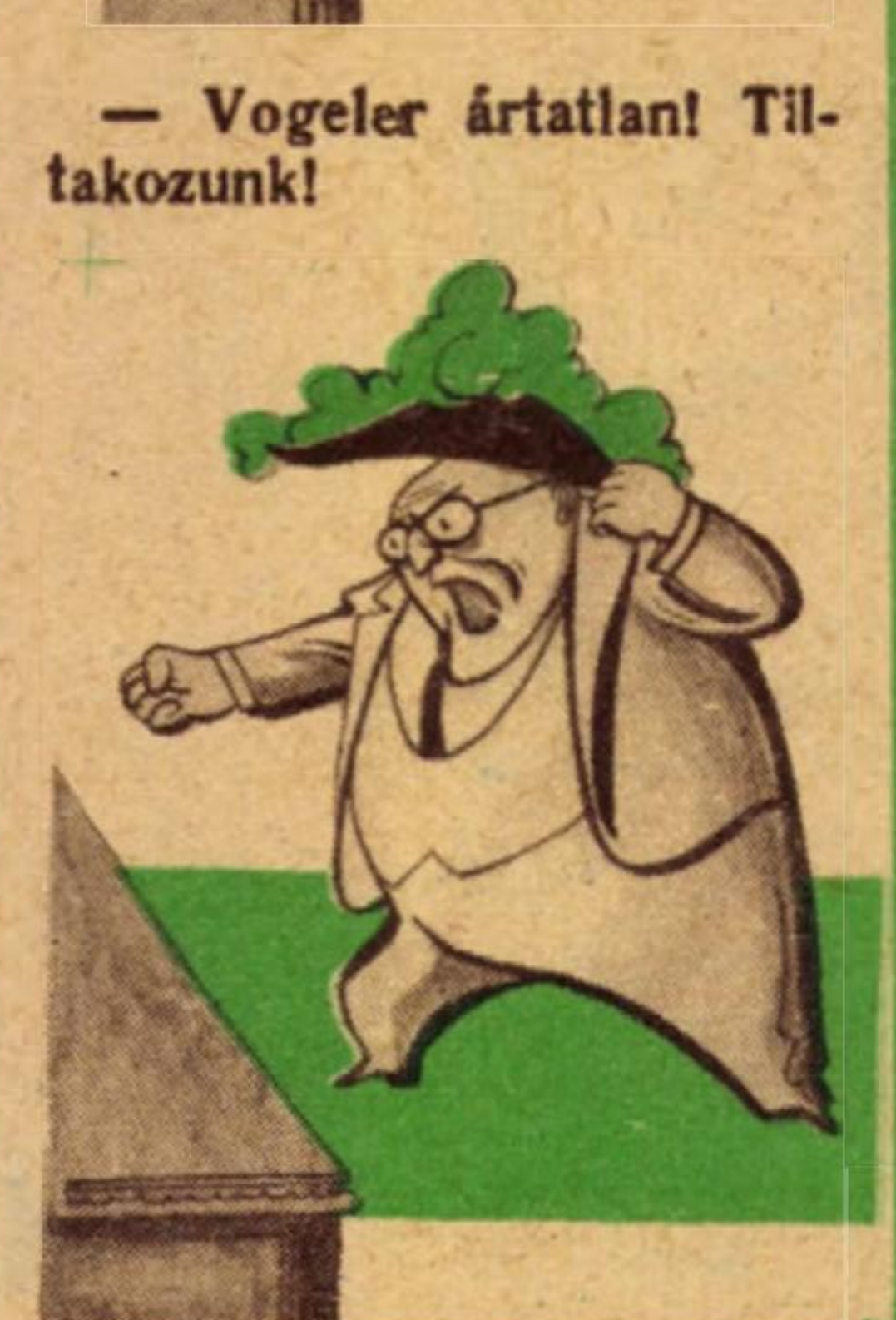

— Jegyzéket küldünk!

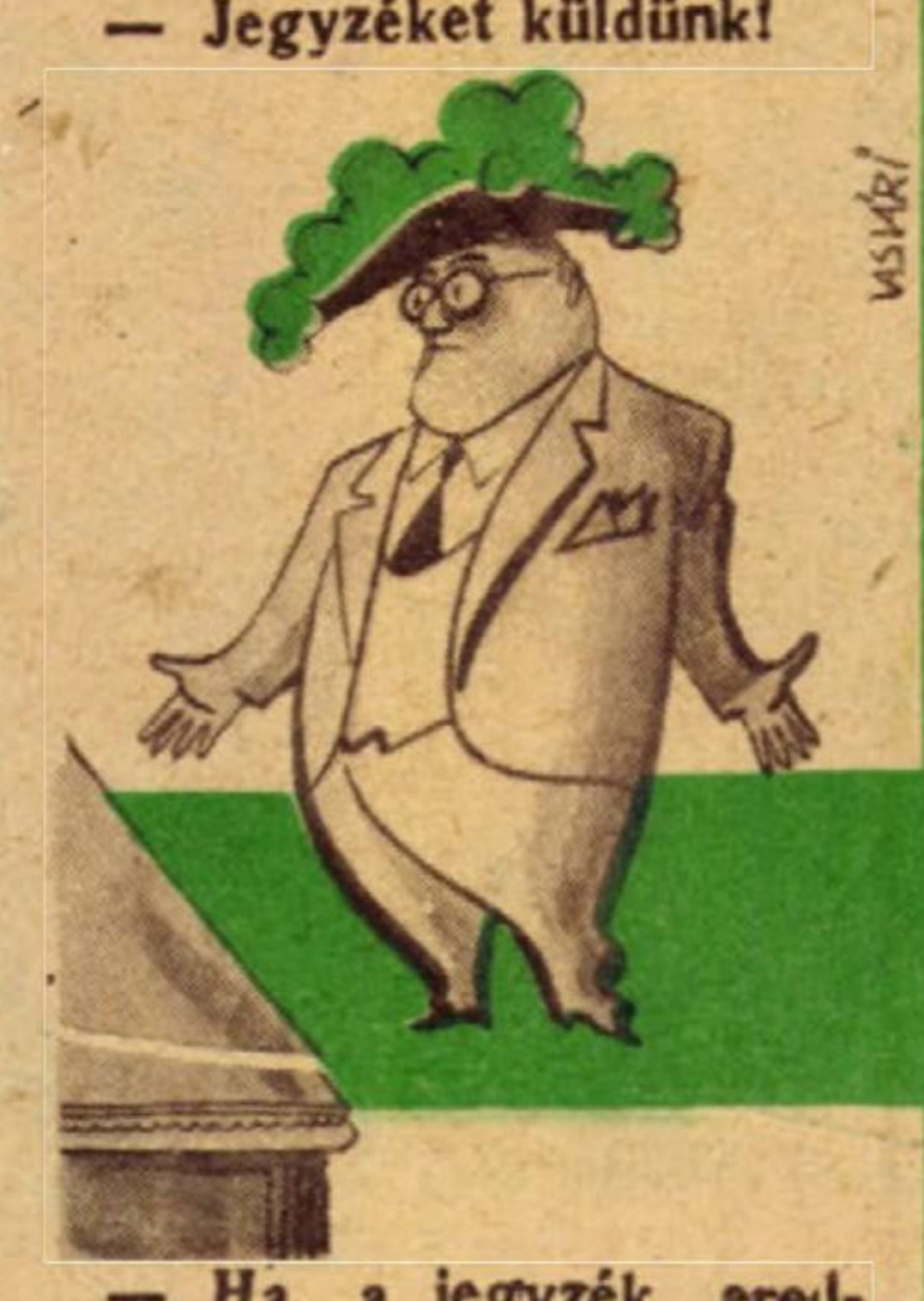

— Ha a jegyzék eredménytelen marad, küldünk helyette egy másik kémet!

Kis Kabaré

Dr. Csang az ENSz-ben

1. TEREMŐR: Becsukhatjuk az üléstermet, mindenki hazament.

2. TEREMŐR: Várjál csak Jim, ott elaludt egy pofa.

1. TEREMŐR: Az doktor Csang, a Kuomintang kiküldöttje! *(Dr. Csang vállára üt.)* Szól a kakas, kelj fel pasas!

DR. CSANG: Nem érdekel. Én itt maradok. *(Tovább horkol.)*

1. TEREMŐR: Láttál már ilyen marhát? Kiverték már a Kuomintangot egész Kínából, ez meg azt hiszi, hogy itt melegedhetik a világ végéig.

2. TEREMŐR *(zavartan)*: Kérem doktor úr, sikálni fogunk...

DR. CSANG: Nem érdekel. Sikáljanak fel engem is. Én már annyi mindenen keresztülmentem, hogy engem már semmise lep meg.

2. TEREMŐR: De kérem, szellőztetni fogunk...

DR. CSANG: Nem érdekel. Szellőztessenek ki engem is. *(Büszkén.)* Engem innen csak a testemen keresztül dobhatnak ki!

1. TEREMŐR *(kétségbeesetten)*: Ebből baj lesz! Ezt maholnap mégis csak kirúgják innen, aztán ha nem akar elmenni, nekünk gyűlik meg a bajunk!

2. TEREMŐR: Ez igaz! Mit tegyünk?

1. TEREMŐR: Hopp, megvan! *(Kirohan és kisvártatva visszatér egy csákánnyal.)*

2. TEREMŐR: Mit csinálsz?

1. TEREMŐR *(a falba vágja a csákányt)*: Ez az egyetlen megoldás! Őt itthagyjuk és az épületet visszük el...

A legifjabbak körutazása a trolin

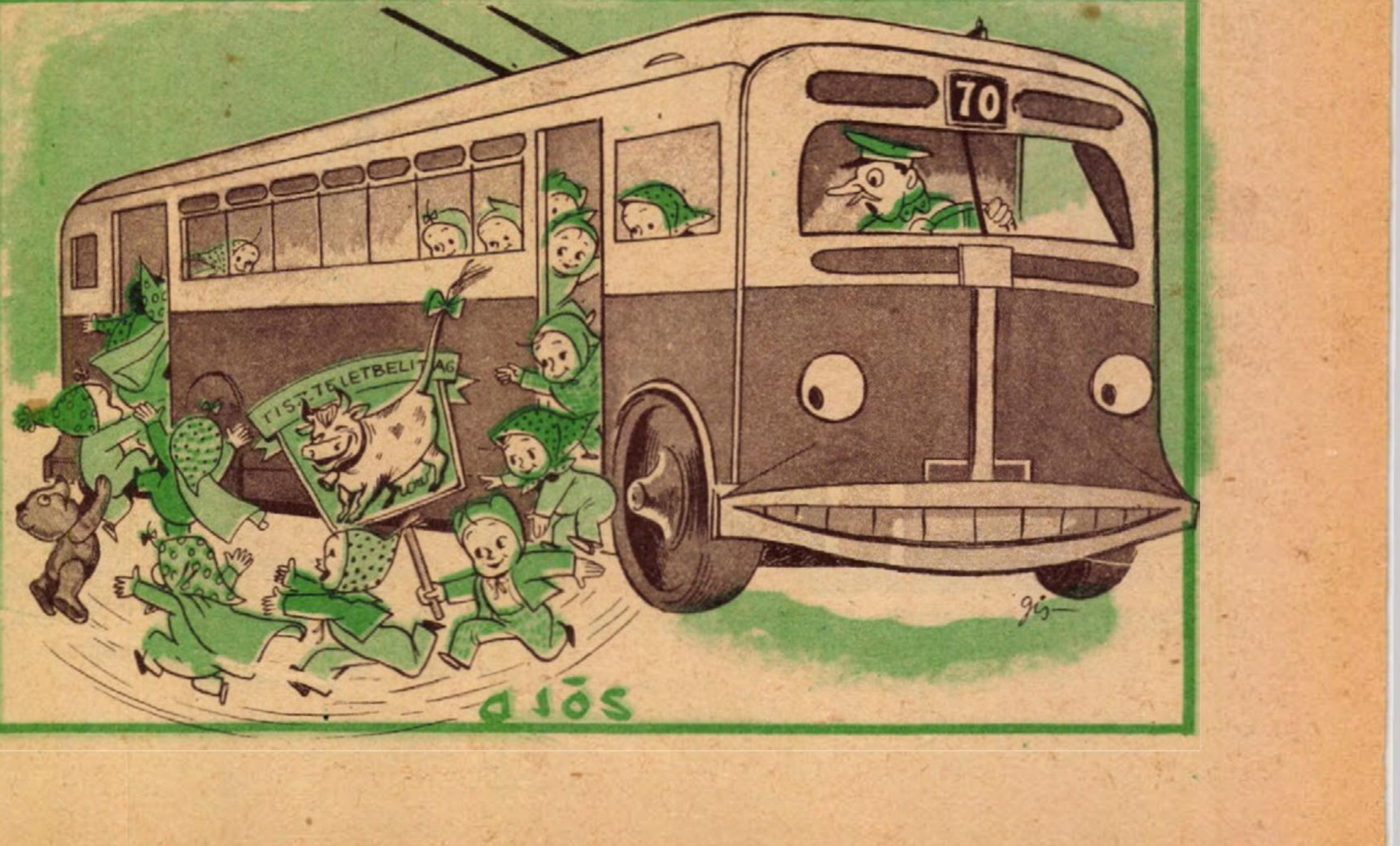

Egy jegyzék margójára

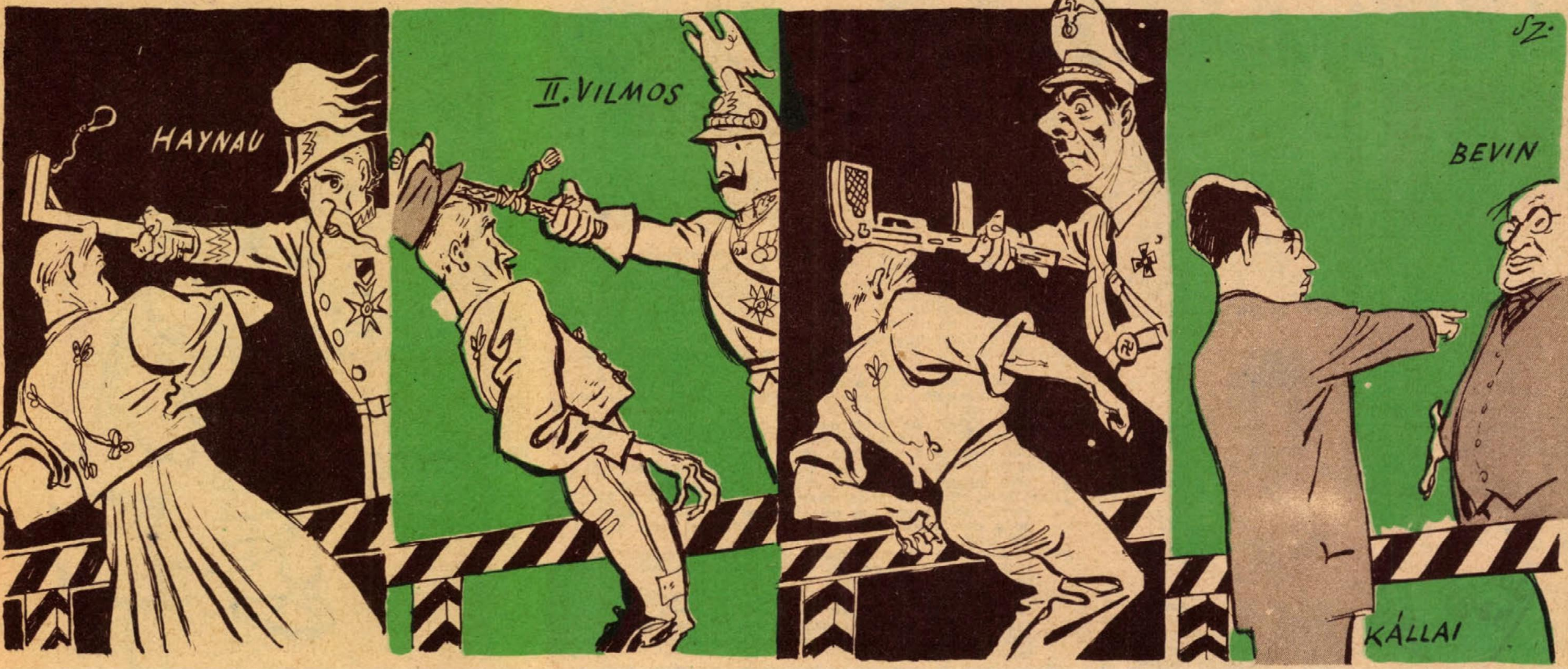

— Nesze neked Magyar Miska!

— Nesze neked Magyar Miska!

— Nesze neked Magyar Miska!

— Igenis Bevin úr, van közünk ahhoz, hogy mi történik a határainkon túl, Németországban!

A későnjövők öt fajtája

① A tisztelelkű

Ez emelt fővel és husz perc késéssel lép be munkahelyére. Amikor a késésért felelősségre vonják, csupán ennyit mond:

— Kérem elvtársam, azt vegye tekintetbe, hogy ez az első és utolsó késésem

Ugyanis minden késése az első és utolsó.

② A katasztrófális

A Katasztrofális körül állandóan páni hangulat van, katasztrófák sürü köde gomolyog körötte.

— Késés! — esik be az ajtón félórás késéssel. — Ti még ezen fennakadtok! Ha tudnátok, miken mentem keresztül máma reggel!

Végigszalad rajta az emlékezés borzalma, könnyed remegés rázza meg a testét és szemében egy könnycsepp jelenik meg.

— Az anyósom reggel hatkor tetanuszt kapott, a félvárost bejártam hashajtóért. Szegény drágám! A feleségemnek kitört a lába, a lányomnak megdagadt a jobbkarja, a fiamnak egész reggel viszketett a füle.

Ebédnél megjegyzi valaki:

— Egy kicsit sápadtnak látszol. Nincs neked valami bajod?

— Nekem? — kopogja le megvető kacajjal a Katasztrofális. — A mi családunkban tiz éve nem fordult elő betegség, barátom.

③ A vicces

Ez kacagva lép be az ajtón.

— Hü, de korán jöttem! — hahotázik. — Még nincs ebédidő?

— Miért késett egy órát? — vonják felelősségre.

— A villamos az oka — legyint vidoran. — Pótkocsival jöttem.

Amikor elbocsátják, keserűen mondja:

— Nincs ezeknek semmi humorérzékük.

④ Az emberi

Ez filozófikus hajlandóságú.

— Emberek vagyunk, kérem — mondja bocsánatkérő arccal, amikor háromnegyedórás késéssel beállít. — Ember tervez, Isten végez. A ló is botlik, noha négy lába van. Az vesse rám az első követ, aki akarja Tévedni emberi dolog. Nincsen rózsa tövis nélkül, nincsen ember hiba nélkül. Madarat tolláról, embert barátjáról. Falu végén kurta kocsma, oda rúg ki a Szamosra. Csak ennyit akartam mondani elvtársam. Egy kis megértést kérek, a dolog emberi vonatkozásait nézze és ne a nyers tényt.

— Dehiszen maga mindennap elkésik.

— Mindennap emberek vagyunk — mondja mély beletörődéssel.

⑤ A cikornyátlan

Az egyenes ember nem szédít, nem hazudik, nem humorizál, nem zokog, nem mentegetőzik.

De nincs is rá szüksége, mert nem is késik el.

Gergely Miklós.

Gyomorrontás tűznyelőknél

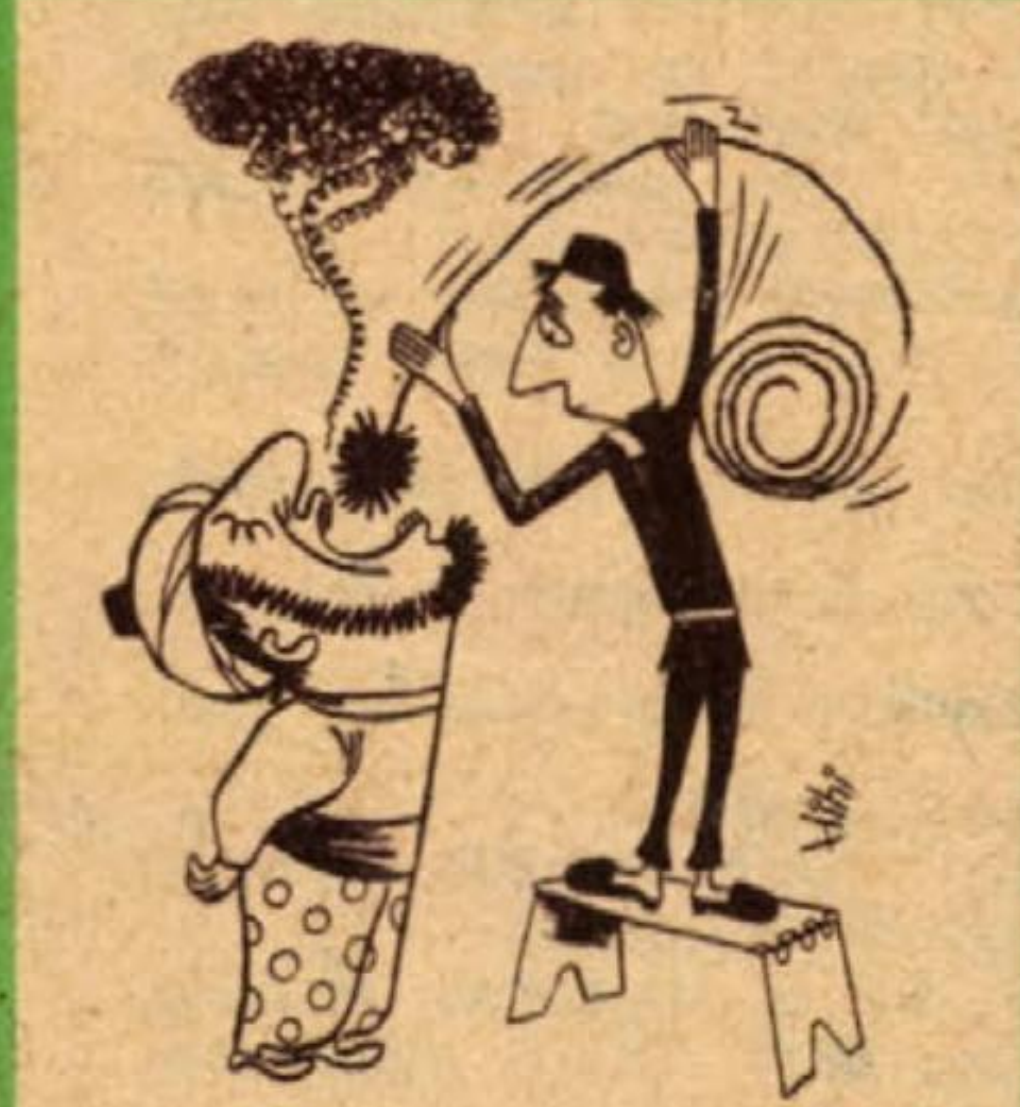

Hallatlan!

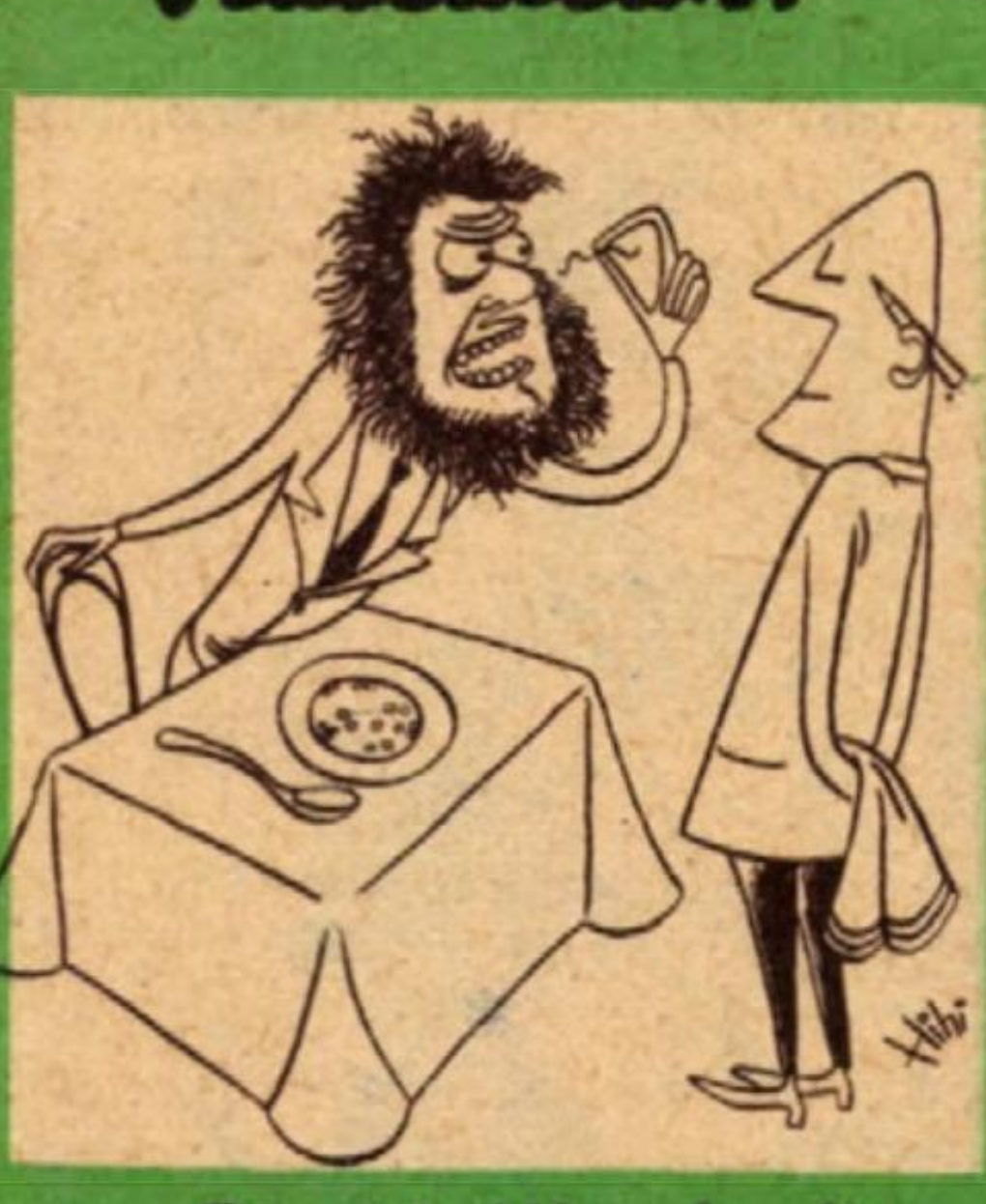

— Pincér! Micsoda disznóság ez?! Már megint egy hajszálat találtam a levesemben!

Duett

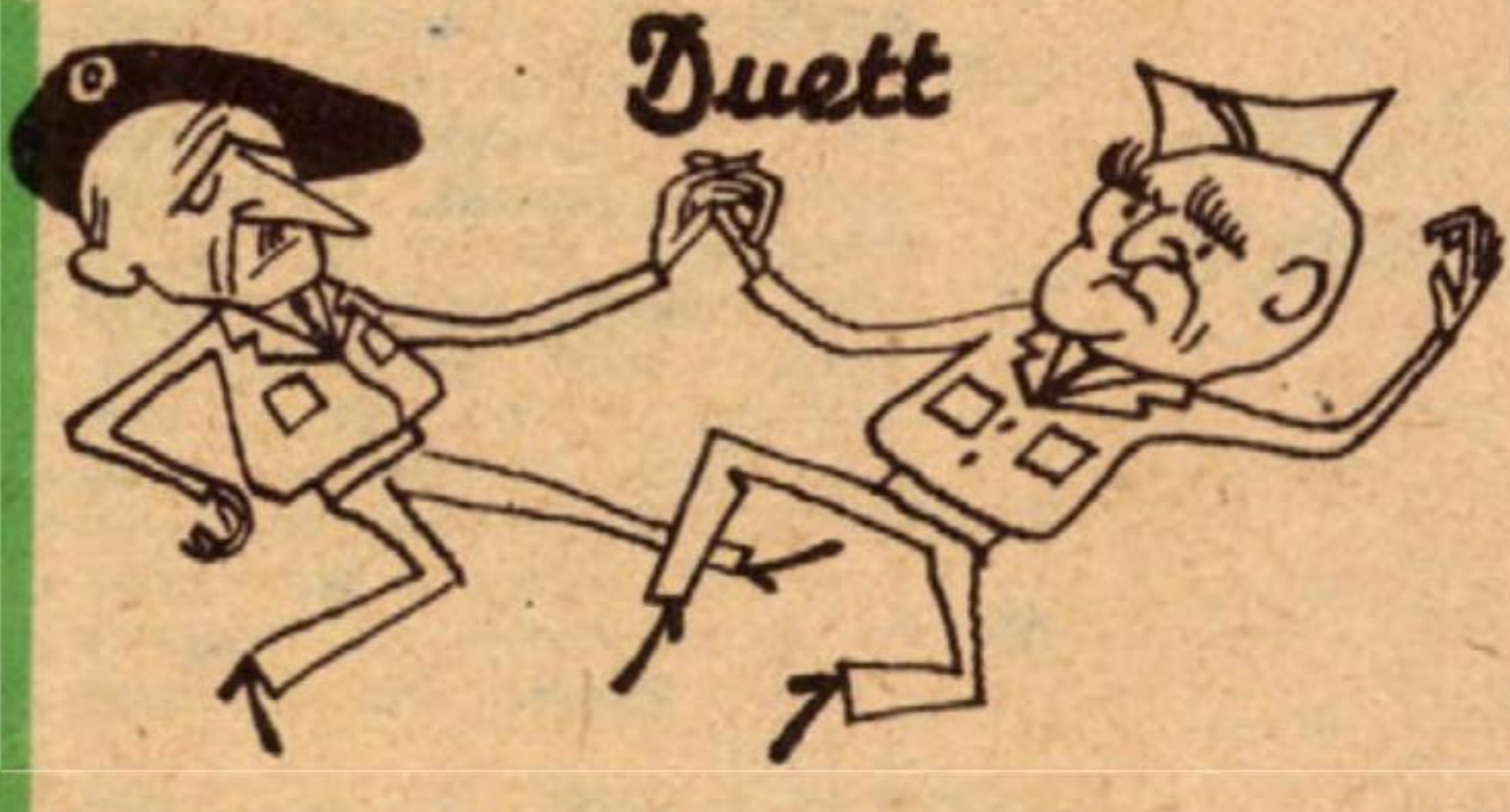

Bradley:

Gyere, kedves Montgomery!

Montgomery:

Megyek édes Bradleykám!

Bradley:

Játsszunk egy kis háborúsdit,
Jó játék az igazán!

Montgomery:

Okos beszéd, szúrjunk, lőjünk,
Piff-púff, csinnadratta bumm!
Hadd élvezzen a pénzéért
A nagytőkés publikum!

Bradley:

Nem zongorán játszok én se,
Mint Jutka, meg Zsuzsika,
Cini-cini halálhörgés,
Az a legszebb muzsika!

Montgomery:

Egyem azt a drága szived,
Nagy vagy komám, nem vitás,
Csak azt mondd meg, mire vársz még,
Mért késik az inditás?

Bradley:

Mert én magam öreg vagyok,
Megviselt a hivatal,
Hogy a nép harcoljon értünk,
Az meg viszont fiatal...

Elvégre farsang van!

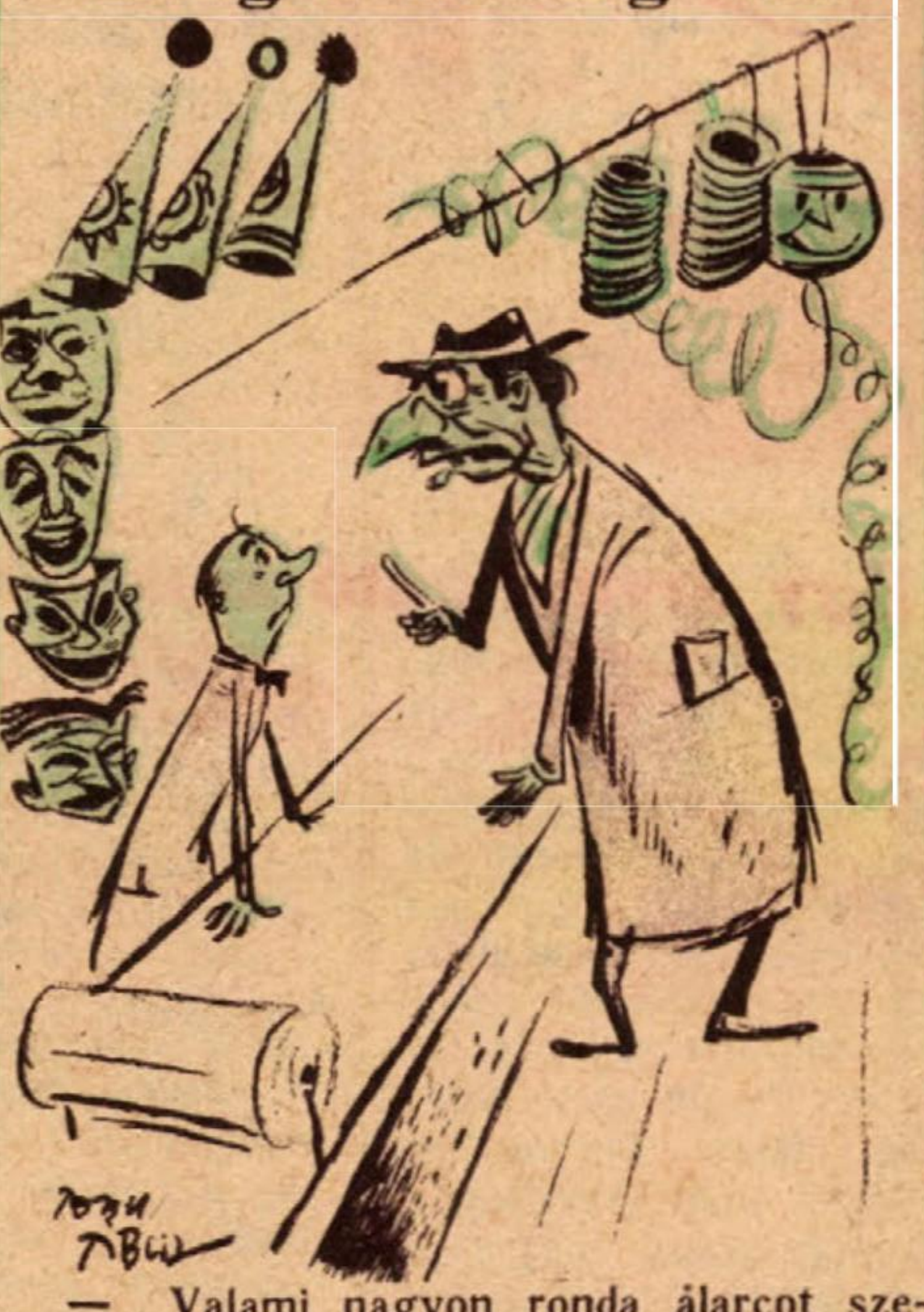

— Valami nagyon ronda álarcot szeretnék kérem.

Jogi vizsga

Mondja meg, jelölt úr, hogy nevezzük azt az embert, aki előre megfontolt szándékkal gyilkol?

— Olasz belügyminiszternek.

Leánykérés

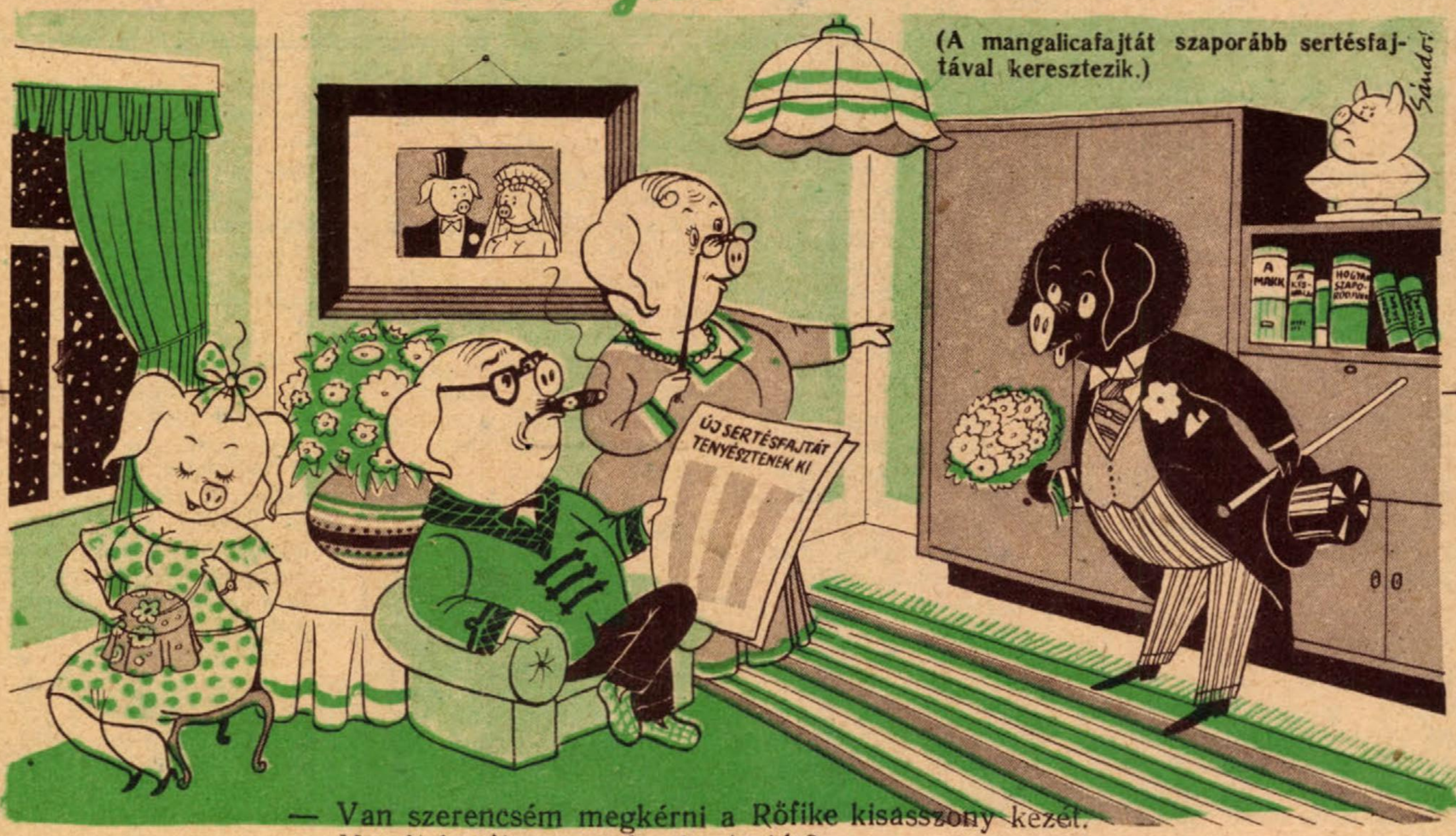

(A mangalicafajtát szaporább sertésfajtával keresztezik.)

— Van szerencsém megkérni a Rőfike kisasszony kezét.
— Magát barátom a szíve hozta ide?
— Nem kérem, engem a tenyésztési főosztály küldött.

Ludas Matyi a HOFHERRBAN

AZ EMLÉK TÁBLA

AZ EMLÉK TÁBLA

A Hofherr-gyár belső homlokzatán van egy emléktábla, amely az aranyszívéről, vajlelkéről ismert alapító érdemeit örökíti meg. Az emléktábián jól ki van domborítva az alapító Hofherr Mátyás markáns kapitalistasága, a kép alatt pedig a következő, zokogásra késztető sorok adják tudtára az 5 éves tervért dolgozóknak — vajh ki is volt ő.

„A felejthetetlen, érdemdús alapítónak, a munka emberének. 1829—1909.

ÖRÖK EMLÉKÜL”.

Az „örök emlékül” alatt pedig egy jóképű bácsi szánt a néhai Hofherr-ekével, amely annakidején természetesen mélyen az önköltségi áron alul került forgalomba. Na most kérem, miután a helyi lap, a „Traktor”, már javasolta, hogy ennek az imádásra méltó tőkésnek a plakettjét szedjék le a falról s olvasszák be valami dugattyúba. mi ellenkezőleg azt javasoljuk, hagyják csak fenn és új szöveget véssenek rá — valahogy így:

> **„A bűbájos és falról leszedhetetlen Hofherr Mátyás emléke kísért itt örökké. Csodaember volt, így hát nem csoda, hogy még a szocializmus is tiszteleg előtte. Egészen véletlenül lett kapitalista, egészen véletlenül zsákmányolt ki ezreket ő és társai, igazán nem tehet róla, hogy Marxot és Engelst nem ismerte.**
>
> Micsoda ember volt ő, a felejthetetlen, lángeszű szentember. A szinte szocialistán kapitalista nagyúr. Ha ma élne, biztosan örülne annak, ami Amerikában történik és tán még az államosítás ellen is tiltakozott volna. Hirdesse hát e plakett nem is olyan örök dicsőséged te Éhérdehemduhus, te hatalmas, te csodálatos, te gigantikus, te... te... de nincs is elég jelző örökké élő kapitalistaságod dicsőítésére, majd importálunk diadalmas jelzőket Amerikából fényedre, örök életedre. Amen.”

A szombatos

Eddig úgy tudtuk hogy a szombatosok egy vallási szekta, amely Erdélyben él és vasárnap helyett a szombatot tartja meg. A Hofherrben másfajta szombatosra hívták fel a figyelmünket. Ennek az érdekes szektának a tagjai a szombatot és a vasárnapot is szigorúan megtartják. Az ünnepük tulajdonképpen már pénteken délután a bérfizetésnél kezdődik és egészen a kijózanodásig tart.

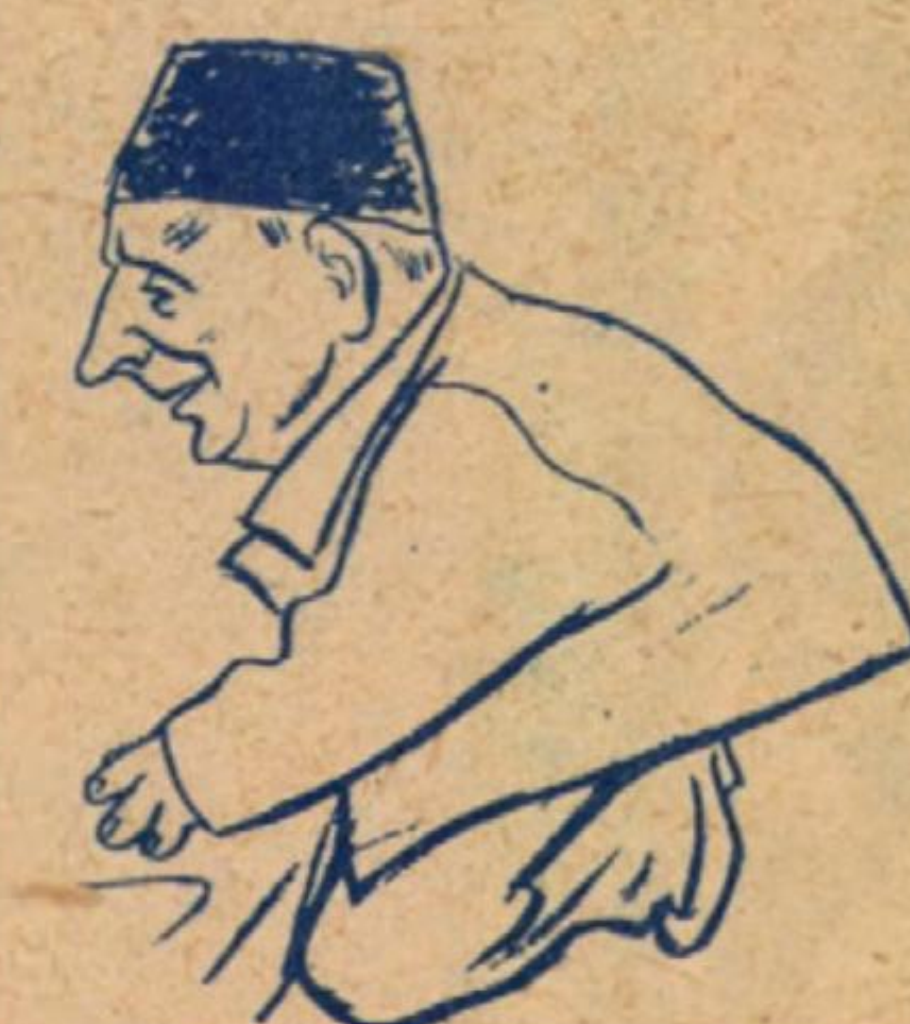

Ezek az ú. n. „kadarkatólikusok”, akiknek legfőbb hittétele az, hogy „tiszteld a kis- és nagyfröccsöt, hogy hosszú vikended legyen itt ezen a földön”. Szerencsére a Hofherrben csak egy ilyen szombatos van és azt is annyit zaklatják, hogy remélhetőleg rövidesen ki fog térni a hitéből.

Két érzékeny tűzoltó és az éjjeli őr kutyája

Az üzemfőnökségnek a termelés terén sok komoly és nehéz feladata van amelyek elvégzését gyakran megnehezítik az önállótlan művezetők sokszor mulatságos panaszai. Ilyen például az a művezetői „jelentés” is, amelyben kifogás tárgyává tétetik az éjjeli őr kutyájának illdomtalan viselkedésé, mivelhogy a mosdóhelyiséget rendszeresen használja oly cselekedetek végrehajtására, amelynek elvégzése után szokták éppen a mosdót használni. A felháborodott művezető jelentésében sürgeti, hogy az üzemfőnökség erélyes kézzel nyuljon bele a dologba, ami ottlétünkig még nem történt meg.

Egy másik jelentést is láttunk, amelyet a tüzoltóság intézett az üzemfőnökséghez. Ez a jelentés azt panaszolja, hogy a szolgálati sétáját végző két tűzoltót néhány dolgozó „játékos kedvében” hólabdákkal dobálta meg, miáltal tekintélyüket erősen megcsorbította, éppen ezért sürgős intézkedést kérnek, mielőtt még az államvédelmi hatóságok oltalma alá helyeznék magukat. Tekintettel az üzemfőnökség nagy elfoglaltságára, a beadványt ezennel mi válaszoljuk meg:

A sérelmesnek minősített cselekedetek ügye kivizsgáltatván és a panasz jogossága elismertetvén, a beadványban említett két tűzoltó egyént felhatalmazzuk arra, hogy a hólabdázási merénylet megismétlése esetén maguknak elégtételt oly módon veendjenek, miszerint magukat szintúgy játékos kedvre derítvén, szakszerűen gyúrt hólabdacsokkal a támadókat visszadobálni el ne mulasszák. Kelt, mint fent.

Ki a legény a gyárban?

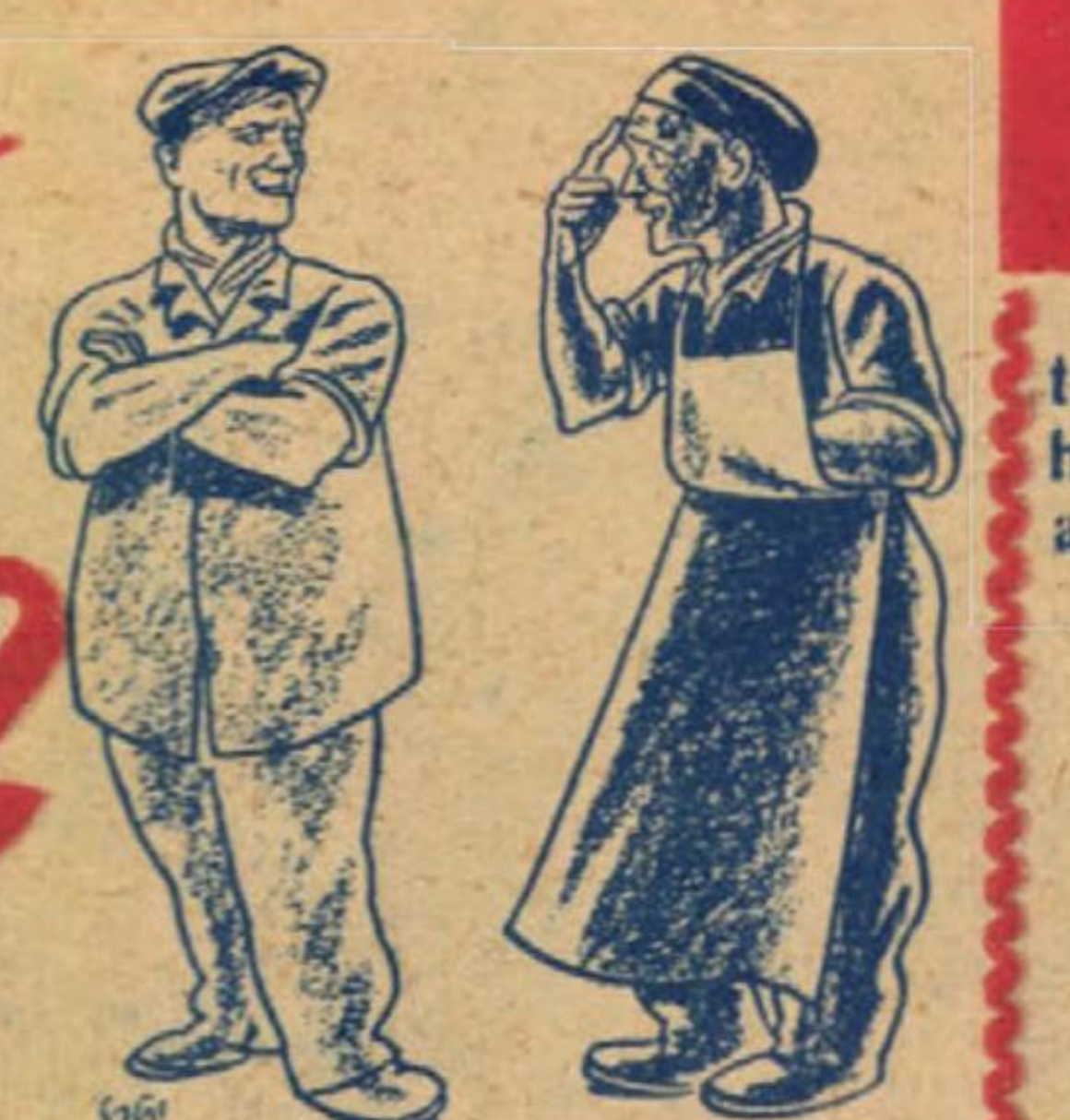

JELENET, OKOS POÉNNAL

VASÖNTŐ: Öregem, tudod te, hogy milyen gyönyörű dolog az öntés? A legszebb munka a világon.

ESZTERGÁLYOS: Az igaz, de csak az esztergályozás után. Az esztergályos a teremtés koronája.

ÖNTŐ: Jól beszélsz, csak rossz hallgatni. Korona a drehus fején... Micisapka nem is jó. Én az esztergályozást két hét alatt megtanulnám.

ESZTERGÁLYOS: És az öntés, az talán munka. Beleöntöd a formába és kész. Egy hét alatt megtanulnám.

ÖNTŐ: Attól mész te a falnak. Az öntés nem favágás, mint az esztergálás, hanem tiszta észmunka. Minden kádert az öntők közül emelnek ki.

ESZTERGÁLYOS: Az öntés észmunka? Akkor mi az esztergályozás? Az maga az ész, a szellem. Minden második miniszteri tanácsos esztergályos volt.

ÖNTŐ: Okos Tóni, miféle ész kell a gép beállításához? Akit nem tudunk használni, elmegy esztergályosnak.

ESZTERGÁLYOS: Na most már tünés. Esztergálni, fúrni, marni nem megy ész nélkül, mint az öntés. Tudod te, hogy mit jelent kést köszörülni? Persze, nem disznóölő kést.

ÖNTŐ: Állj meg vándor. Tudod te mit jelent magot készíteni, homokot keverni, kellő fokra hevíteni? Ajjaj, tiszta szellemi munka!

ESZTERGÁLYOS: Na látod! Olvasod az újságot és nem tudod, hogy mit jelent a vágási sebesség, fordulatszám, három kés, hat gép kezelése. Ajjaj, tiszta észmunka. De az öntési selejt, arról beszéljen a szaktárs!

ÖNTŐ: Látod, ez vagy te! Itt élsz velem gyárban, már azt hiszem, hogy megértesz valamennyire s akkor jössz a selejttel. Mintha nem tudnád, hogy tiszta zsákbamacska az egész öntés. Minden klappol s a természet beleköp a levesbe.

ESZTERGÁLYOS: Régi mese... Több figyelem, több ész, jobb módszerek alkalmazása és megszűnik a selejt. Egyébként szívesen oktatlak esténkint.

ÖNTŐ: A kisfiát oktassa kedves, ne engem. Maradjunk csak a tárgynál. Szóval még mindig nem érted a zsákbamacskát. Megmagyarázom, te hólyag. Minden rendben. Jó az anyag, jó a mag, jó az öntés. S egy kis levegő, egy porszem az anyagba és nyakadon a selejt. Hát gondolhatod előre? — Az anyagba nem láthatsz bele. Ez a zsákbamacska. De ugyan mit is beszéljek? Neked ez arabul van mondva.

ESZTERGÁLYOS: Na, na, értem én, mit dadogsz. Szóval rájössz, hogy a munkák munkája a drehálás.

ÖNTŐ: Arra jövök rá, hogy a munkások munkása az öntő. Te kis mafla, ha én nem önteném, mi a fenét esztergálnál?

ESZTERGÁLYOS: Te kis überokos, ha nem esztergálnék, mi a fenének öntenél?

ÖNTŐ: Jó, jó, de azért belátod, hogy a legszebb munka az öntés.

ESZTERGÁLYOS: Látom a nyavalyát. A drehus az csak drehus.

PARTTITKÁR (jön): Hát ti min veszekedtek?

ÖNTŐ, ESZTERGÁLYOS (egyszerre): Azt vitatjuk, melyik a szebb munka, az öntés, vagy a drehálás.

PARTTITKÁR: Hát nem tudjátok? Az a legszebb munka, amit határidő alatt fejeznek be, akár öntés, akár drehálás.

NAGY S. JÓZSEF

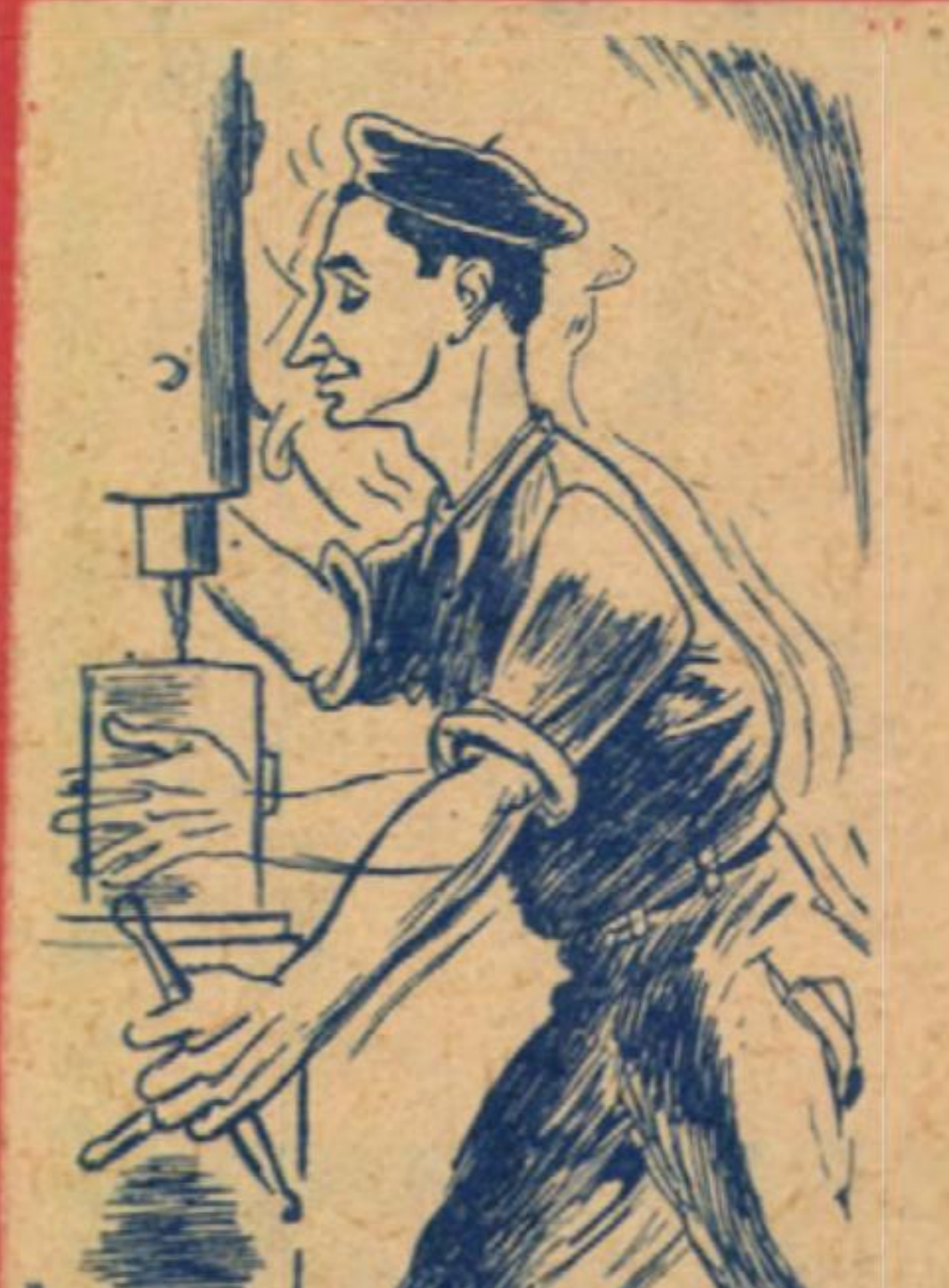

B. Tóth elvtárs, a Hofherr-gyár fiatal sztahánovistája.

A jövő reménységei: a Hofherr-gyári „nasik”

Közel hatszáz tanulót nevel a gyár, akiknek külön tanulóműhelyük, iskolájuk és pompásan berendezett otthonuk van. Jártunkban-keltünkben megörökítettünk néhány arcot.

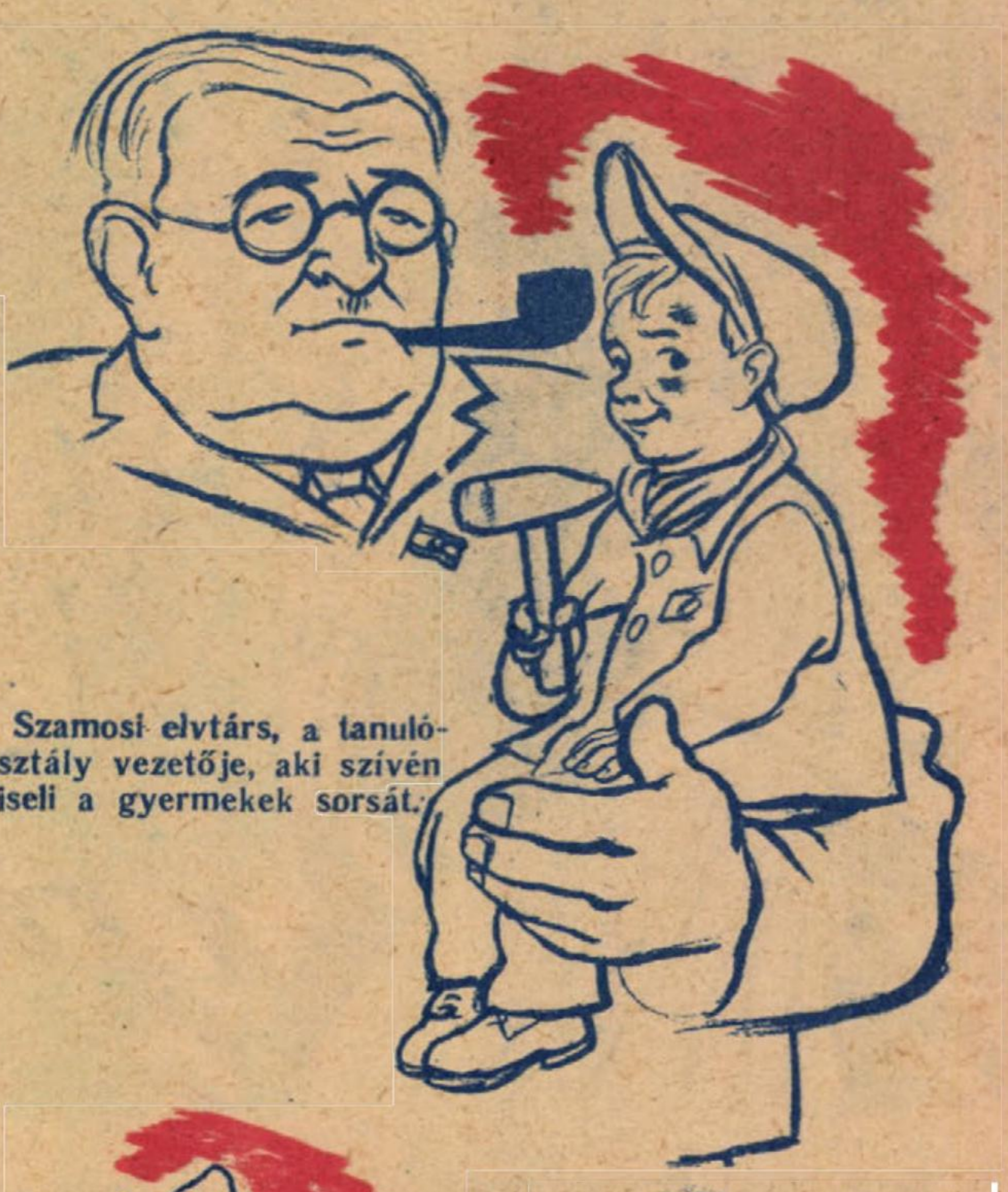

Szamosi elvtárs, a tanulóosztály vezetője, aki szívén viseli a gyermekek sorsát.

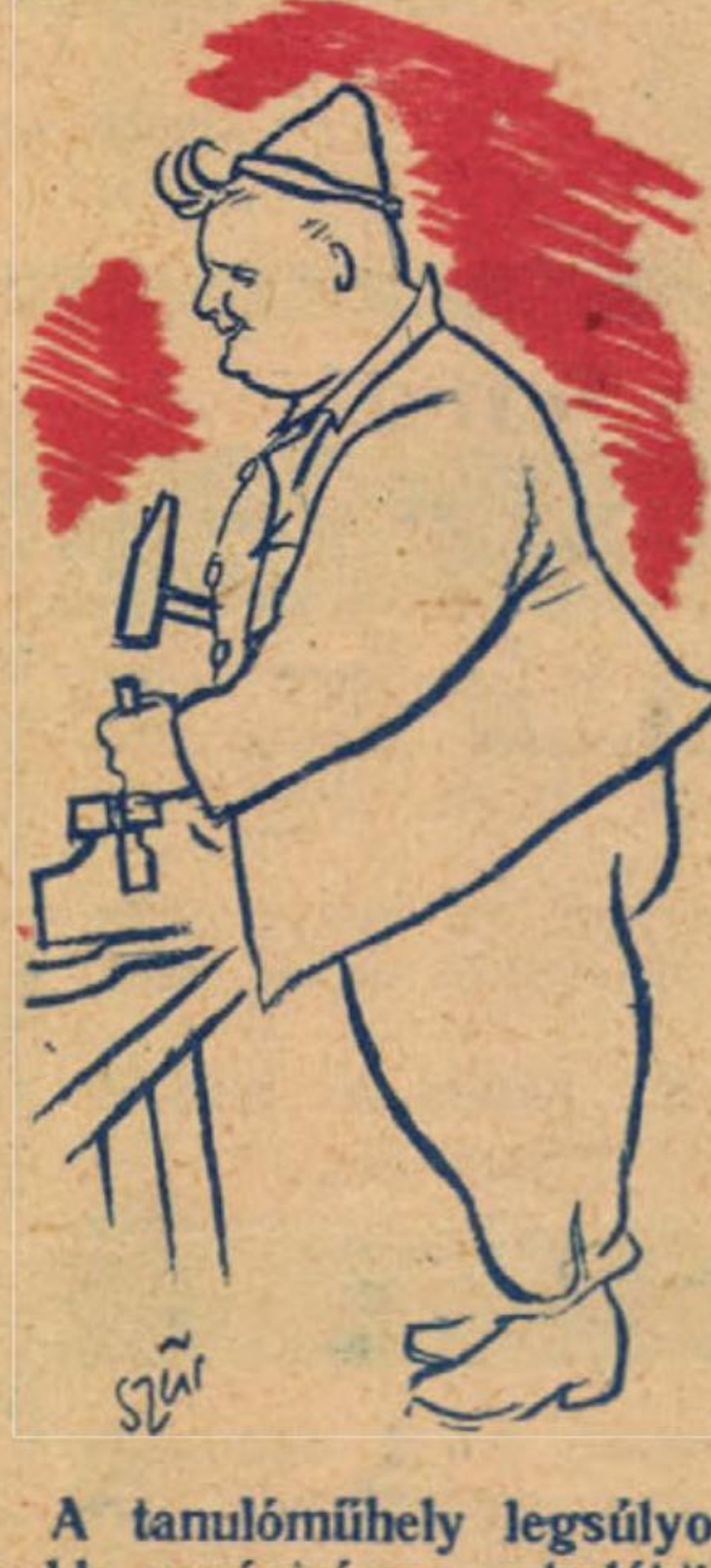

A tanulóműhely legsúlyosabb egyénisége a „kulák”, akit csak testi terjedelme miatt hívnak így, mert dolgozni kettő helyett dolgozik (igaz, hogy állítólag három helyett eszik).

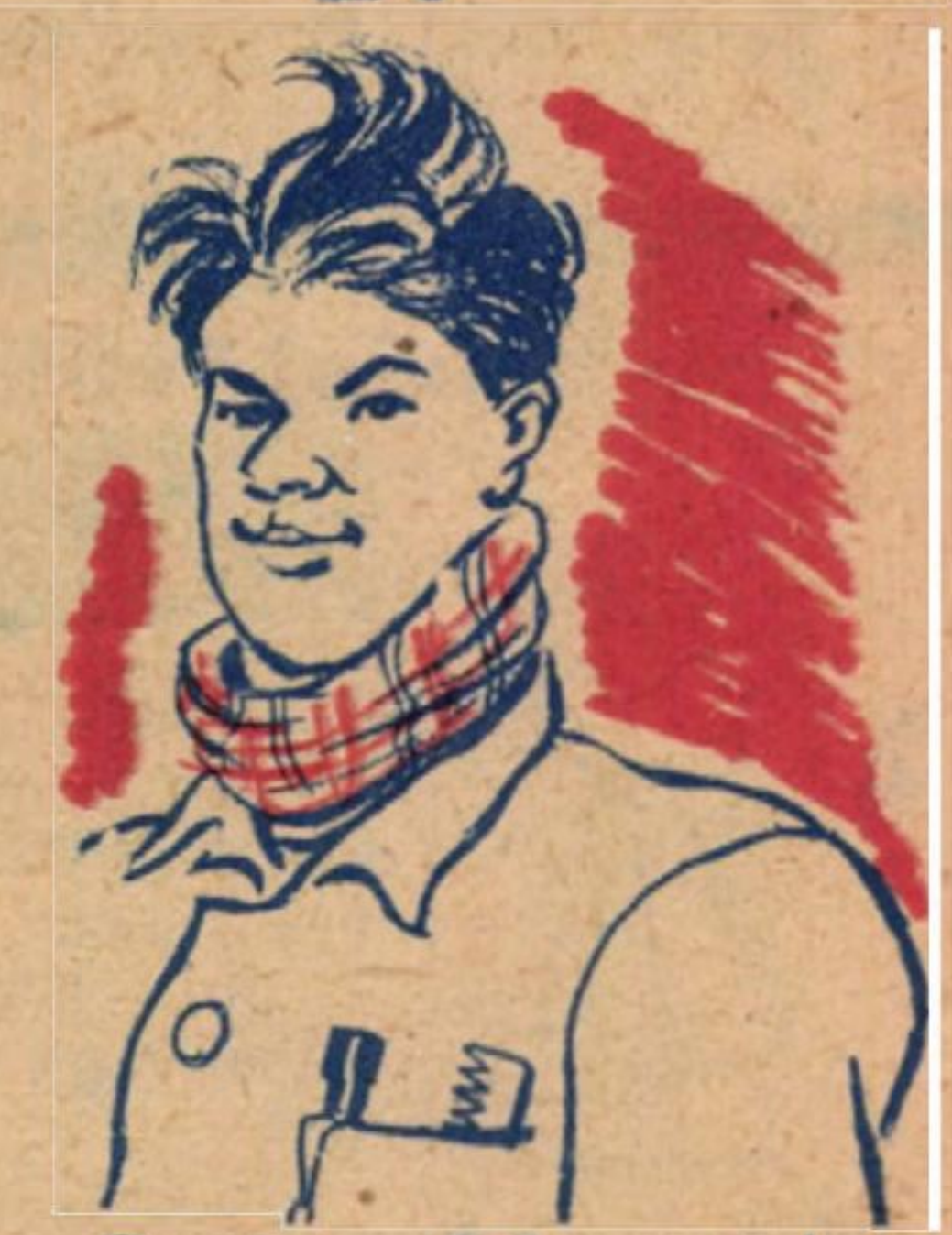

Gyuri, a görög gyerekek tolmácsa, aki már kitűnően beszél magyarul és hol görögül, hol magyarul panaszolja, hogy ki kell venni a mandulaját.

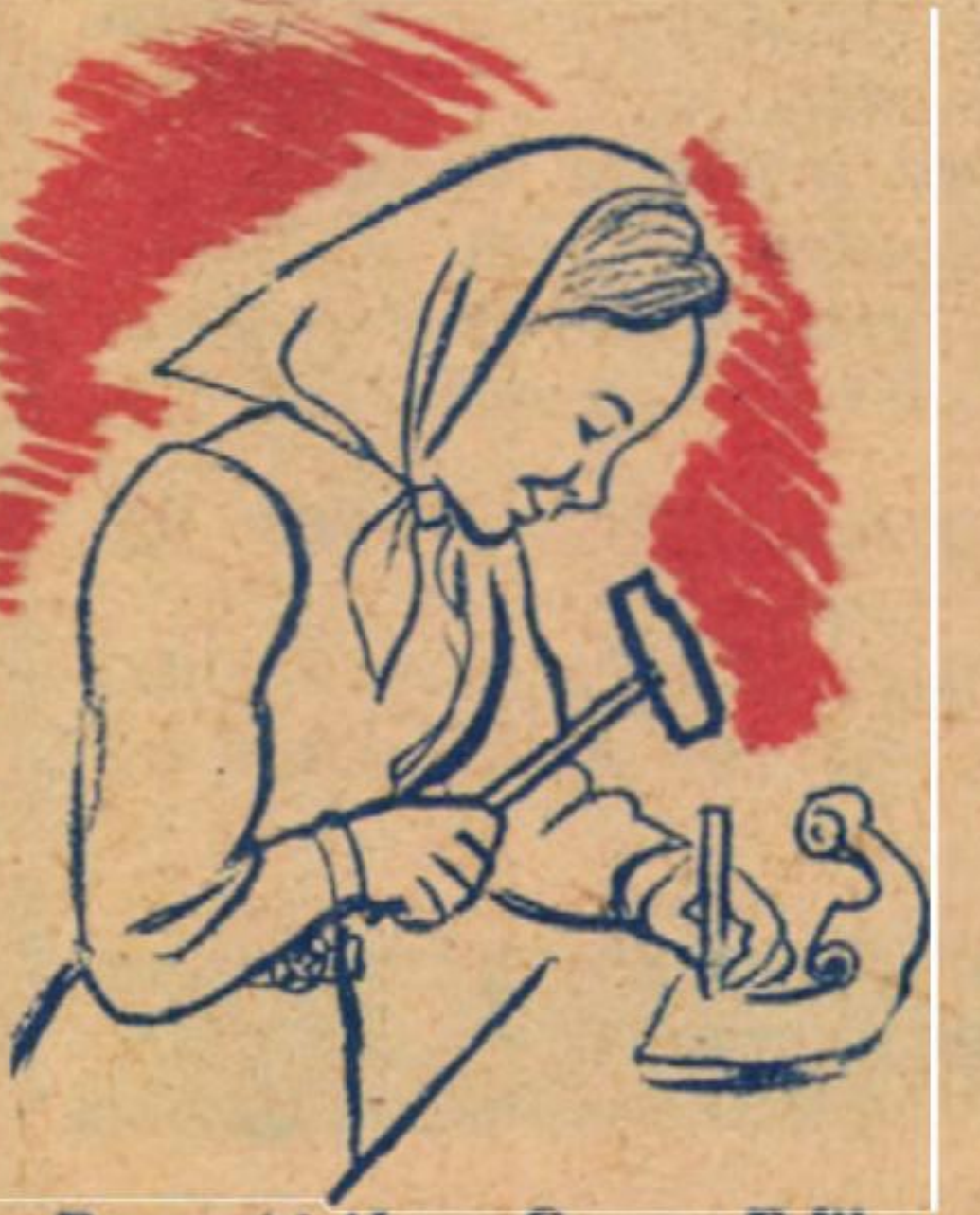

Ez a kislány Grosz Edit, aki naponta bebizonyítja, hogy nő is lehet jó lakatos.

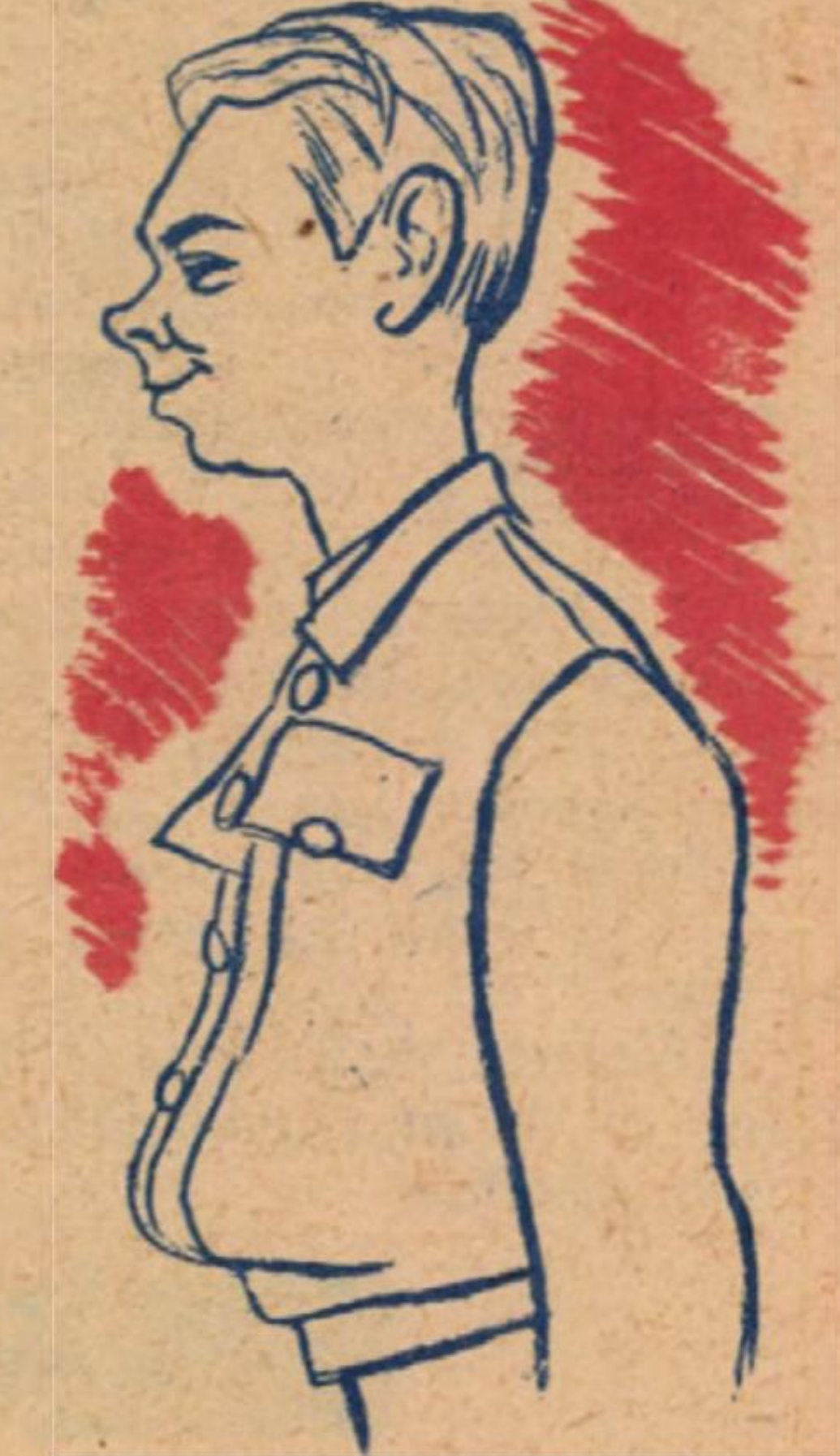

Íme Olivér, aki arról nevezetes, hogy mindig mosolyog.

Szabad a dohányzás

A Hofherr-gyári tanulóknak megengedik a dohányzást, sőt a korszerűen megépített új tanulóiskola első emeletén csinosan berendezett dohányzó várja a nikotin ifjú hódolóit. — Helyes ez? — kérdi bizonyára egynémely nyájas olvasónk és talán még egy-két maradi fejcsóválást is megereszt ez ügyben.

E sorok írója visszaemlékszik gyermekkorának sok kínos eseményére, amelyek a nikotin tiltott élvezetével függtek össze.

*

Első cigarettámat egy igen büdös orgonabokor közepében guggolva szívtam el, három kárörvendve vigyorgó haver jelenlétében. Persze nem mutathattam gyengeséget, csak zöldültem, kékültem, sárgultam, ahogy azt kedves barátaim tőlem várták, majd az utolsó szippantást is kifújva, krétafehér arccal kimásztam a bokorból. Kissé hányaveti modorban búcsút intettem barátaimnak, de alig mentem két lépést, amikor már inkább hánya voltam, mint veti, amit a fiúk óriási lelkesedéssel fogadtak.

*

Egy másik emlék. Téli délután megyek a kisvárosi utcán, találkozom Pavjákkal. látom, hogy füstöl a szája.

— Adj egy cigit — mondom, — a multkor én is adtam neked, emlékezhetsz.

— Becsületszavamra nincs, — mondja Pavják, — idenézz, én is már a zsebpiszkot szívom.

Kifordítja a zsebét, van benne piszok, de némi törmelékdohány is. Tekerek, rágyujtok. Alighogy elválok Pavjáktól, a ködös időben előttem terem Valent tanár úr. Rámreccsent. Azt mondja, hogy cigarettázom.

— Dehogyis, tanár úr, — mondom — csak lélekzek. Párás az idő és meglátszik a lehellet.

Mutatom buzgón, de Valent nem azt nézi, hanem a zsebemet, ahová betettem az égő cigarettát és most ömlik a füst a zsebemből, mert meggyulladt a bélése. Valent marokra fogja a fülemet:

— Te disznó! A zsebed is lélekzik?

*

Vagy az, amikor ugyancsak fenti Pavják barátom úgy adott tüzet, hogy a félszemem pilláját teljesen leégette, és olyan fehér lett, mint egy aggastyáné. Mit lehet itt hazudni? Hogy lehet ezt megmagyarázni az apámnak, akinek az ilyen dolgokban nem volt elég fejlett a humorérzéke. Talán nem veszi észre, és majd csak kinő a szempillám újból, hiszen még fiatal vagyok.

Tévedtem. Ahogy beléptem a szobába, az apám éles tekintete egyenest a megcsúfolt félszememre esett.

— Mi történt veled? — kérdi, de a hangjában nem volt semmi nyájasság.

— Az iskolában egy fizikai kísérletet végeztünk és attól... Nagyon érdekes kísérlet volt... — Csüggedten abbahagytam és riadtan pislogtam apámra megőszült félszememmel.

— Tudod mit? — mondja az apám, — én is csinálok egy érdekes kísérletet. — Jobbról-balról pofon ritytyentett. — Talán ettől majd igazat mondasz. Cigarettáztál?

— Igen — vallottam be és megfogadtam, hogy soha többé.

*

Ezért gondolom én, hogy helyes ez a szabadság, amit adnak a fiataloknak. Mert sokat a tilosság vonzott erre az élvezetre s talán egyébként eszükbe sem jutott volna. És amellett a gyerek úgyis rákap a dohányra, ha ízlik neki, minek még a lelkét is terhelni valami bűn tudatával.

De hát persze van olyan szülő is, aki nem ért egyet ezzel a módszerrel. Ilyen volt a kis Nagy Ödön édesapja, akiről ott az iskolában hallottam ezt a kedves történetet.

A gyerekek éppen valami színi előadást rendeztek és Nagy Ödön egy alabárdost játszott a darabban. Egyszercsak arra jön az édesapja, aki vidékről jött a gyerekét meglátogatni és éppen alabárdos fiához fordul felvilágosításért:

— Bocsánat, tisztelt uram, nem tetszik tudni, hol találom meg Nagy Ödön tanulót?

A fiú sunyin mosolyog a bajusza alatt, nagyot szív a cigarettájából és a lehető legmélyebb hangján mondja:

— Nagy Ödön? Az egy kitűnő gyerek... Éppen itt áll kelmed előtt.

Az öreg pillanatok alatt kapcsolt és durr egy nagy pofon.

— Nem teszed le azt a cigarettát, te taknyos?!

*

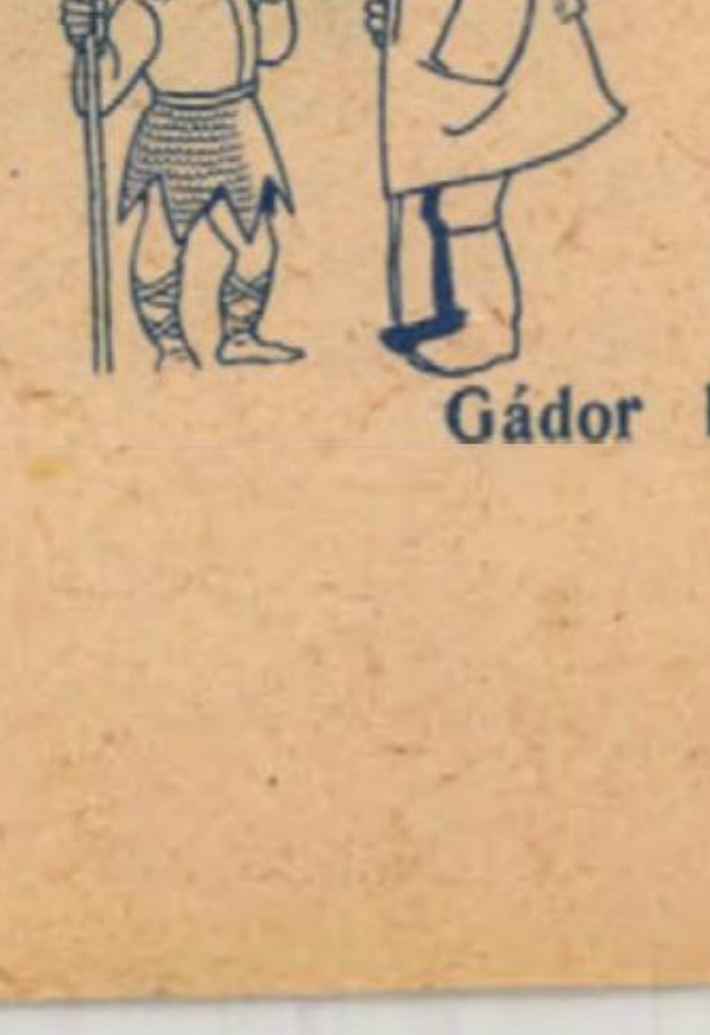

Gádor Béla